

แปลรสำนักพิมพ์

โค่นล้ม

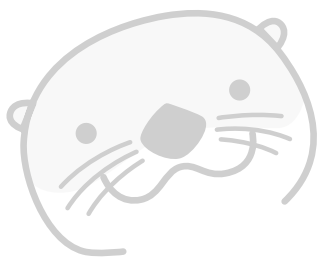
The Institute

สตีเวน คิง

เขียน

วิกันดา จันทรทงสุข

แปล

ก ร อ ่ า น คื อ ร า ก ร ู า น ที่ ส ำ ค ัญ

ลูกลับเข้ามาในห้อง (แค่ห้อง เขาบอกตัวเอง นี่คือห้อง ไม่ใช่ห้อง
ของฉัน) มองไปรอบๆ แล้วก็นึกบางอย่างขึ้นมาได้ ซึ่งเขาไม่ชอบใจเอาเสียเลย
ไม่มีหนังสือ ไม่มีแม่แต่เล่มเดียว เลวร้ายพอกับที่ไม่มีคอมพิวเตอร์ บางที
อาจจะเลวร้ายกว่า

- สตีเวน คิง

หนังสือคุณภาพ
โดยอมรินทร์กรุ๊ป

จะมีนิยายสักกี่เรื่องที่เราคนอ่านดำเนินไปกับโลกอันเหลือเชื่อที่วิทยาศาสตร์จับมือกันกับสิ่งลึกลับเหนือจินตนาการ และจะมีนักเขียนสักกี่ท่านที่ทำให้ผู้อ่านจดจ่อลุ้นระทึก และพลิกหน้าถัดไปไม่หยุดหย่อนได้เท่าสตีเวน คิง

ไม่ต้องบอกก็รู้ว่า *โค่นล้ม* ที่อยู่ในมือคุณผู้อ่านตอนนี้เป็นนิยายที่ครบทุกองค์ประกอบของความสนุก นอกจากเป็นนิยายที่เกิดจากปลายปากกาของสตีเวน คิง นักเขียนผู้มีแฟนคลับอยู่ทั่วทุกมุมโลกแล้ว นิยายเล่มนี้ยังการันตีด้วยรางวัลชนะเลิศกวีตริตซ์ฮอยล์อะวอร์ด ประจำปี ค.ศ. 2019 (The Winner of 2019 Goodreads Choice Awards) ในหมวดนิยายสยองขวัญ และหนึ่งในร้อยเล่มหนังสือโดดเด่นแห่งปี ค.ศ. 2019 ที่คัดสรรโดย *นิวยอร์กไทมส์* (A New York Times 100 Notable Books of 2019 Selection)

เมื่อเด็ก “ธรรมดา” ต้องต่อสู้กับเหล่าคนในครอบครัวมนุษย์ ในโลกที่ความดีไม่ได้ชนะความชั่วเสมอไป...

แพรวสำนักพิมพ์

คำนำผู้แปล

ตลอดเวลาสิบกว่าปีที่ทำงานแปล ผู้แปลมีหลักการรับงานอยู่ว่า ขอไม่แปลงานฝึกกับงานฆาตกรรมคดีกั๊วได้ เนื่องจากไม่สามารถทำตัวสนิทสนมกับหนังสือผีได้เป็นเวลาหลาย ๆ เดือน ซึ่งหากนับตามหลักนี้ *โค่นล้ม* - ที่เป็นเรื่องราวของกลุ่มสถาบันซึ่งลักพาตัวเด็กที่มีความสามารถพิเศษทางจิตไปรวมตัวกันเพื่อจุดประสงค์บางอย่าง - ถือว่าไม่เข้าเกณฑ์ เพราะไม่มีผีและไม่มีการคดีกั๊วได้

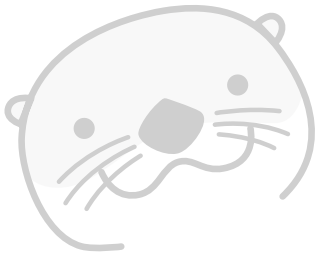
หากแต่ส่งผลลัพธ์ทางจิตใจได้เท่าเทียมกัน

ความร้ายกาจ ความโหดเหี้ยมใจดำของกลุ่มคนในนามสถาบัน ไม่ได้หลอกหลอนชวนหวาดกลัวน้อยกว่าภูตผี แถมในบางมุมอาจน่ากลัวกว่าด้วยซ้ำ เนื่องจากสิ่งที่คนพวกนี้กระทำต่อเด็ก ๆ คือการเหยียบย่ำและย่ำร้ายกาย จิตใจ กระทั่งศักดิ์ศรีของความเป็นมนุษย์ เสมือนหลงลืมไปว่าตัวเองก็เป็นคนเช่นกัน หากแต่ความชินชาที่ได้ย่ำผู้ไร้ทางสู้ ได้เปลี่ยนมนโสน้ำนี้ให้เป็นความเคยชิน และสุดท้ายวิญญาณของความเป็นคนก็หายไปไม่ต่างจากผีที่นำกลัว หลายคืนระหว่างแปล ผู้แปลนอนไม่หลับเพราะเปลอเป็นห่วงสวัสดิภาพของเด็ก ๆ ที่ถูกจับตัวไป ในขณะที่เดียวกันก็นอนไม่หลับด้วยขบคิดอย่างเมามั่นว่าคำคำนั้นเราควรแปลว่าอะไรให้มันสมน้ำสมเนื้อ สมค่าถ้อยคำของสตีเวน คิง ที่จัดหนักจัดเต็มและปล่อยแสนยานุภาพความเป็นนักเขียนมือตันของโลกไว้ในหนังสือเล่มนี้

สตีเวน คิง เป็นคนร้ายกาจแบบนี้

โค่นล้ม ไม่มีผี ไม่คดีกั๊วได้ แต่เตรียมใจกันไว้เถิดที่เราจะไม่ได้นอนหลับเต็มตา

วิกันดา จันทร์ทองสุข

แต่หลานๆ
อีธาน, เอเดน และไรอัน

กดจออ่าน

ฝ่ายแซมสันก็ทูลร้องต่อพระเยโฮวาห์ว่า ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ขอทรงระลึกถึงข้าพระองค์ ขอประทานกำลังแก่ข้าพระองค์ครั้งนี้อีกครั้งเดียว ข้าแต่พระเจ้า เพื่อในเวลานี้ข้าพระองค์จะได้แก้แค้นคนฟีลิสเตีย...

แล้วแซมสันก็ถอดเสากลางสองต้นที่รองรับตึกนั้นไว้และพักพิงที่เสานั้น มีมือขวายันเสาต้นหนึ่ง มือซ้ายยันเสาอีกต้นหนึ่ง

แซมสันกล่าวว่า ขอให้ข้าตายกับคนฟีลิสเตียเถิด แล้วก็โน้มตัวลงด้วยกำลังทั้งสิ้นของตน ตึกนั้นก็พังทับเจ้านายและประชาชนทุกคนที่อยู่ therein ดังนั้นคนที่เขาฆ่าตายเมื่อเขาตายนี้จึงมากกว่าคนที่เขาฆ่าตายมาทั้งชีวิต

ผู้วินิจฉัย 16

แต่ผู้ใดจะทำผู้เล็กน้อยเหล่านี้คนหนึ่ง...ถ้าเอาหินไม่ก้อนใหญ่ผูกคอผู้นั้น ถ่วงเสียที่ทะเลลึกก็ดีกว่า

มัทธิว 18¹

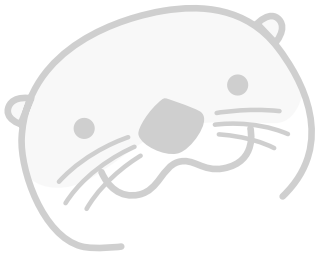
¹ จากพระคัมภีร์ภาษาไทยฉบับ King James Version

ข้อมูลจากศูนย์เพื่อเด็กหายและถูกขวยผลประโยชน์แห่งชาติระบุว่า
ในสหรัฐอเมริกามีการแจ้งเด็กหายกว่า 800,000 คนต่อปี

ส่วนใหญ่พบตัว

หลายพันคนหาไม่พบ

ยามวิกาล

ทดลองอ่าน

1

ครึ่งชั่วโมง หลังเลยกำหนดเวลาที่เที่ยวบินสายการบินเดลตาของทิม เจมีสัน จะต้องเหินฟ้าออกจากแทมปาไปหาแสงสีและตึกสูงของนิวยอร์ก มันยังจอดนิ่งอยู่หน้าประตู เมื่อเจ้าหน้าที่ของเดลตาและหญิงผมบลอนด์ซึ่งมีป้าย ฝ้ายรักษาความปลอดภัยคล้องคอเข้ามาในห้องโดยสาร ก็มีเสียงบ่นพึมพำหน้า ดังมาจากผู้โดยสารที่อัดแน่นโถงที่นั่งชั้นประหยัด

“โปรดฟังทางนี้ครับ!” เจ้าหน้าที่ของเดลตาส่งเสียงเรียก

“จะออกช้าแค่ไหนล่ะ” มีคนถาม “ไม่ต้องขอเลาะกลบเกลื่อน”

“เครื่องดีเลย์ไม่นานครับ กับต้นขอแจ้งให้ผู้โดยสารวางใจว่าเที่ยวบิน จะเดินทางถึงที่หมายใกล้เคียงกำหนดเดิม แต่เรามีเจ้าหน้าที่รัฐบาลจำเป็นต้อง ขึ้นเครื่องด้วย จึงต้องขอให้ผู้โดยสารบางท่านสละที่นั่งครับ”

เสียงฮึมฮัมดังขึ้นพร้อมเพรียงกัน ทิมเห็นหลายคนหยิบโทรศัพท์มือถือ ขึ้นมาเพื่อเปิดเรื่อง สถานการณ์แบบนี้เคยเกิดเรื่องกันมาแล้ว

“เดลตาแอร์ไลน์สได้รับมอบหมายให้เสนอตัวฟรีไปนิวยอร์กในเที่ยวบิน ถัดไป ซึ่งก็คือพรงนี้ใช้เวลา 6.45 น...”

เสียงฮึมฮัมดังอีกรอบ มีคนพูดว่า “มายิงฉันสิ”

เจ้าหน้าที่ยังคงพูดต่อไปไม่สิ้นคลอน “ท่านจะได้รับบัตรกำนัลที่พกสำหรับ คินนี่ พร้อมเงินสี่ร้อยดอลลาร์ ถือเป็นข้อเสนอที่ดีนะครับ มีใครสนใจบ้างไหม”

ไม่มีใครเอาด้วย เจ้าหน้าที่ผมบลอนด์ไม่พูดอะไร เพียงกวาดตามอง ห้องโดยสารชั้นประหยัดด้วยสายตาเท่าทันทว่าเย็นชาชอบกล

“แปดร้อย” ชายผู้เป็นเจ้าหน้าที่เดลตาเอ่ย “พร้อมบัตรกำนัลที่พกกับ ตัวอภินันทนาการ”

“พูดจาวงกับพิธีกรเกมโชว์” ชายคนที่อยู่แถวหน้าทิมแค้นเสียง

ยังไม่มีใครรับข้อเสนอ

“พันสี่ล่ะครับ”

ยังไม่มีใครรับ ทิมรู้สึกท้อแท้ แต่ก็ไม่ได้แปลกใจมาก เพราะนอกจากเที่ยวบินตอนหกโมงสี่สิบห้าที่นั่นหมายความว่าต้องแหกขี้นี้แต่เช้าแล้ว ผู้โดยสารร่วมชั้นประหยัดของเขาส่วนมากเป็นกลุ่มครอบครัวที่เดินทางกลับบ้าน หลังจากตระเวนเที่ยวฟลอริดาหลายที่ คู่รักที่ทะเลาะวิวาทชายหาจดจิว เกรียมใหม่ กับพวกผู้ชายหน้าแดงร่างต้วน้ย่ำท่าทางหงุดหงิดที่คงมีธุระในเมือง บิ๊กแอปเปิล¹ มูลค่าสูงกว่าพันสี่ร้อยเหรียญมากนัก

ใครคนหนึ่งจากเบาะหลังตะโกนว่า “เอามัสแตงเปิดประทุนกับทริปอาร์บูบา สำหรับสองคนมาแลกสิ เรายกให้สองที่นั่งเลย!” คำพูดนี้เรียกเสียงฮาครืน แต่ไม่ใช่เสียงฮาที่เป็นมิตรนัก

เจ้าหน้าที่ประจำประตูเครื่องมองหญิงผมบลอนด์ที่มีป้ายห้อย แต่ถ้าเขา คาดหวังความช่วยเหลือจากเธอก็ถือว่าขูดสนิท เธอยังกวาดตามองนิ่งๆ ไม่มีอะไรเคลื่อนไหวนอกจากดวงตา เขาถอนหายใจแล้วเอ่ย “พันหก”

ทิม เจริมสัน ตัดสินใจทันทีว่าเขาอยากลงจากไอ้เครื่องบินนี้แล้วโบกรถขึ้นเหนือ แม้ความคิดนี้จะไม่เคยแวบผ่านหัวมาก่อน แต่รู้ตัวอีกทีเขาก็นึกภาพตัวเองกำลังทำแบบนั้น แถมยังเป็นภาพชัดเจนแจ่มแจ้งด้วย นั่นไงตัวเขา ยืนโบกรถอยู่บนไหล่ทางไฮเวย์ 301 ตรงไหนสักแห่งกลางเฮอรันั้นโดเคาน์ตี อากาศร้อน แผลงเล็บบักบินว่อน มีป้ายบิลบอร์ดโฆษณาทำนายความคืบหน้าเหตุ ลึกลับ เพลง “เทคอิทออนเดอรันั้น” แผลดเสียงจากลำโพงบูมบ็อกซ์ซึ่งวางอยู่บนบันไดอิฐบล็อกของรถบรรทุกทุกโกลั้ๆ ที่มีชายถอดเสื้อกำลังล้างรถ แถมด้วยลุงจอร์นชาวไร่ที่จอดแวะรับเขาขึ้นรถบักอ้อมมีราวกันด้านข้าง บรรทุกเมลอนที่กระบะท้าย และมีแม่เหล็กรูปพระเยซูบนแผงหน้าปัดรถ ส่วนที่ดีที่สุดไม่ใช่ตรงที่เขามีเงินอุ่นๆ อยู่ในกระเป๋าส ส่วนที่ดีที่สุดคือเขาได้ยืนอยู่ตรงนั้นตามลำพัง ห่างไกลจากห้องโดยสารแน่นเป็นปลากะปองที่กลิ่นน้ำหอม กลิ่นเหงื่อ และกลิ่นสเปรย์ฉีดผมติดกันยุ่ง

แต่ส่วนที่ดีที่สุดลำดับสองคือ จะได้รับคณาภิเศกจากรัฐบาลสักหน่อย

เขายืนตัวตรงเต็มความสูง (ห้าฟุตสิบนิ้วเศษนิดหน่อย) ดันแวนบนสันจมูก แล้วยกมือขึ้น “ขอสองพันครับ พร้อมค่าตัวคืนเป็นเงินสด แล้วผมจะยกที่นั่งให้”

¹ Big Apple ชื่อเล่นของเมืองนิวยอร์ก

สรุปว่า บัตรกำนัลที่ได้มาเป็นของโรงแรมจึงหรีดใกล้กับปลายรันเวย์ที่ใช้งานหนักสุดของสนามบินนานาชาติแทมปา ทิมหลับไปเพราะเสียงเครื่องบินและตื่นขึ้นมาเพราะเสียงขึ้นบินที่ถี่กว่าเดิม แล้วจึงลงมากระดิกไข่ม่มสกจนแข็งกับแพนเค้กเหนียวเหน็ดสองชิ้นจากอาหารเช้านูฟเฟต์ที่แถมมา แม้จะไม่ใช่อาหารเลิศเลอ แต่ทิมก็กินอิมแปลล์แล้วกลับเข้าห้องรอให้ถึงเก้าโมงเช้าตอนธนาคารเปิด

เขารู้อะไรบ้างโดยไม่มีปัญหา เพราะธนาคารรู้อยู่แล้วว่าเขาจะมาจึงเตรียมอนุมัติเช็คล่วงหน้าไว้ให้ เขาไม่นึกอยากนั่งเล่นนอนเล่นที่โรงแรมจึงหรีดนี้เพื่อรอเคลียร์เช็คอยู่แล้ว เขารับเงินสองพันเป็นเบงก์ห้าสิบกับยี่สิบ พบใส่กระเป๋าคาด้านซ้ายแล้วรีบเบ้เดินทางคืนจากพนักงานรักษาความปลอดภัยของธนาคาร ก่อนเรียกอุเบอร์ให้พาไปเอลเลนตัน เมื่อถึงแล้วก็จ่ายค่ารถ เดินเอื่อยไปยังป้ายถนน 301-N ที่ใกล้ที่สุดแล้วยืนนิ้วโป้งออกไป ลิบห่านาที่ให้หลังก็มีชายชราสวมหมวกแจกฟริจากเคส บริษัทผลิตเครื่องจักรสำหรับการเกษตรจอดรับเขาขึ้นรถ ไม่มีเมลลอนอยู่ที่ท้ายรถบี๊อ็อป ไม่มีราวกันด้านข้าง แต่ก็ดูคล้ายภาพความคิดของเขาเมื่อคืนก่อนพอสมควร

“จะไปไหนหรืหนุ่ม” ชายชราถาม

“เอ่อ” ทิมพูด “สุดท้ายแล้วน่าจะนิวยอร์กครับ”

ชายชรารู้น้ำยาสูบออกทางหน้าต่าง “เดี๋ยวนี้คนสติดีที่ไหนเขาอยากไปที่นั่นกัน” เขาออกเสียงเป็น *ฟ/ดิ*

“ไม่รู้สิครับ” ทิมบอก ทั้งที่จริงแล้วรู้ อดีตเพื่อนตำรวจเคยบอกเขาว่าที่บีกแอบเบิลมีงานรักษาความปลอดภัยส่วนตัวให้ทำมากมาย รวมทั้งพวกบริษัทที่ให้คุณค่าประสบการณ์ทำงานมากกว่าเหตุบรรลัษย์จักรรฐ โกลด์เบิร์ก² ที่ทำอาชีพตำรวจพลริคคาของเขามีอันเป็นไป “ผมกะว่าจะไปถึงจอร์เจียคืนนี้ อาจชอบที่นั่นมากกว่าก็ได้ครับ”

²Rube Goldberg (ค.ศ. 1884 - 1970) นักประดิษฐ์และนักเขียนชาวอเมริกัน โด่งดังเรื่องการประดิษฐ์เครื่องกลง่าย ๆ ซึ่งรวมหลักคณิตศาสตร์ ฟิสิกส์ และวิศวกรรมศาสตร์ มักเป็นเครื่องที่ดูวุ่นวาย สำหรับอำนวยความสะดวกเรื่องง่าย ๆ เช่น เครื่องเกาหลัง คล้ายกับการทำเรื่องวุ่นวายซับซ้อนเพื่อให้เกิดผลลัพธ์ง่าย ๆ เท่านั้น

“ค่อยยังชั่ว” ชายแก่บอก “จอร์เจียไม่เลวนะ ยิ่งถ้าคุณชอบลูกพีชด้วย
ละก็ ฉันกินแล้วชี้แตกละทะเลย ขอเปิดเพลงหน่อย ไม่ถือนะ”

“เอาเลยครับ”

“ต้องเตือนกันก่อน เพราะฉันเปิดดัง หูไม่ค่อยดีนะ”

“มีคนรับขึ้นรถมาก็ดีใจแล้วครับ”

บนรถเป็นเสียงเวทย์ลอน เจนนิ่งส์ ไม่ใช่รีโอ สปีดวากอน แต่ทิมไม่ติด
อะไรรออยู่แล้ว เวทย์ลอนจบแล้วตามด้วยซูเตอร์ เจนนิ่งส์ และมาร์ตี สจวร์ต
ชายสองคนในรถกระบะดอดจ์แรมเบียนรีวโคลนฟังเพลงและมองถนนทางหลวง
เบื้องหน้า คีบหน้ามาได้เจ็ดสิบไมล์ ชายชราเบนรถจอดข้างทาง ตะปุกหมวก
เคลสของเขาแล้วววยพรขอให้ทิมมีวันดี ๆ

ทิมไม่ได้ไปถึงจอร์เจียในคืนนั้น - เขาอนโรงแรมจิ้งหรีดที่อยู่ติดกับซุ้ม
ขายน้ำส้มริมทางอีกหนึ่งคืน แต่วันต่อไปก็ไปถึง ในเมืองบรันสวิก (สตูดิโอชาติ
เยี่ยมชนิดหนึ่งเกิดขึ้นที่นี่) เขาใช้เวลาสองสัปดาห์ทำงานในโรงงานรีไซเคิล อยู่ไป
วัน ๆ โดยไม่คิดหน้าคิดหลังเหมือนตอนที่เขาตัดสินใจลงที่นั่นบนเที่ยวบินเดลตา
ขาออกจากแทมป่านั้นแหละ เขาไม่ได้ต้องการเงิน สำหรับทิมแล้วดูเหมือนเขา
จะต้องการเวลามากกว่า เขากำลังอยู่ในช่วงเปลี่ยนผ่านและการเปลี่ยนผ่านไม่ได้
เกิดขึ้นชั่วข้ามคืน แคมที่นี้ยังมีรางโยนโบว์ลิ่งติดกับร้านเดนนีอีกต่างหาก จะหา
อะไหล่ตัวสองตั้งอย่างนี้นั้นยากนะ

3

ด้วยค่าแรง จากโรงงานรีไซเคิลบวกกับเงินล้มหลอนที่ได้จากสายการบิน ทิม
ยืนอยู่บนทางแยกสู่บรันสวิกบนถนนไอ-95 เหนือด้วยความรู้สึกว่ารวยอู้ฟูสำหรับ
คนหลักลอยคนหนึ่ง เขายืนอยู่ตรงนั้นมาชั่วโหม่งกว่าท่ามกลางแดดเผาและกำลัง
คิดจะถอดใจกลับไปจิบซาหวน ๆ ในแก้วนเย็นเจี๊ยบที่ร้านเดนนี ก็พอดีกับที่
วอลโว่สเตชันวากอนเบนมาจอดข้างทาง ทำยรถบรรทุกกล่องกระดาษเต็มแป๊ะ
สาวใหญ่หลังพวงมาลัยลดกระจกไฟฟ้าที่นั่นข้างคนขับแล้วหรีตามองเขาผ่านแว่น
หนา “ถึงกล้ำคุณจะไม่ใหญ่ปึก แต่ก็ดูแน่นดี” เธอบอก “ไม่ใช่โจรข่มขืน
หรือว่าโรคจิตใช้ไหม”

“ไม่ใช่ครับ” ทิมบอกพลางคิดว่า แล้ว จะให้ตอบว่าอะไร

“คุณก็ต้องพูดอย่างนั้นอยู่แล้วนี่เนอะ จะไปไกลถึงเซาท์แคโรไลนาเลย หรือเปล่า ดูจากเบิ้ลแล้วน่าจะใช่”

รถคันหนึ่งเบนล้อมาอลังการของเธอไปแล้วเร่งความเร็วเข้าทางแยกพร้อมกับบีบแตร เธอไม่ใส่ใจ เพียงแต่จ้องมองทิมนิ่ง ๆ

“ครับ จะไปถึงนิวยอร์กเลย”

“ฉันจะไปส่งคุณที่เซาท์แคโรไลนา - ไม่ไกลถึงรัฐสภากระบือนั่น แต่ก็ขับไปได้หน่อย - ถ้าคุณช่วยอะไรฉันสักนิด ยื่นหมุยยื่นแมวไป นึกออกใช่เปล่า”

“คนคันก็ผลัดกันเกา” ทิมบอกพลางยิ้มกว้าง

“ไม่ต้องมาเกาอะไรกันทั้งนั้น ขึ้นรถมา”

ทิมขึ้นรถ เธอชื่อมาร์จอรี เคลเลอร์แมน ทำงานอยู่ที่ห้องสมุดบรันสวิก และเป็นคนของสมาคมห้องสมุดตะวันออกเฉียงใต้อะไรทำนองนั้น ซึ่งเธอบอกว่าไม่มีเงินเลยเพราะ “พร้อมไปกับพรรคพวกตัดงบประมาณ พวกนั้นเข้าใจวัฒนธรรมพอ ๆ กับลาเข้าใจพืชชนิด”

ขึ้นเหนือไปหกสิบห้าไมล์และยังคงอยู่ในรัฐจอร์เจีย เธอจอดรถที่ห้องสมุดเก่าโทรมเล็ก ๆ ในเมืองพูลเวอร์ ทิมชนหลังหนังสีลองแล้วลากเข้าไปข้างใน เขาลากลังอีกสิบกว่าลังลงจากรถอลังการ ฟังจากที่มาร์จอรี เคลเลอร์แมน บอกหนังสีลองพวกนี้จะเป็นของห้องสมุดประชาชนเยอแมสซี ซึ่งอยู่ห่างจากเขตแดนรัฐเซาท์แคโรไลนาไปทางเหนือสี่สิบไมล์ แต่กลายเป็นว่าหลังจากผ่านเมืองฮาร์ดีวิลล์มาไม่นาน กระบวนการของพวกเขาก็เป็นอันชะงัก เมื่อรถยนต์และรถบรรทุกติดนิ่งสนิททั้งสองเลนและสะสมต่อท้ายอย่างรวดเร็วจน

“โอ้ย เกลียดรถติดชะมัด” มาร์จอรีว่า “เซาท์แคโรไลนาเป็นแบบนี้ประจำ ก็พวกเล่นซี้ตีตีไม่ยอมขยายถนน ทางข้างหน้าพังด้วยนะ แล้วมีอยู่แค่สองเลนใครจะไปวิ่งได้ ฉันคงติดแหงกอยู่ที่นี่ครึ่งวันแหละ งานที่เหลือไม่ต้องทำต่อก็ได้นะมิสเตอร์เจมส์สัน ถ้าฉันเป็นคน จะลงจากรถตรงนี้แล้วเดินย้อนไปแยกเข้าเมืองฮาร์ดีวิลล์ แล้วค่อยลุ่นเอาใหม่ตรงไฮเวย์ 17”

“แล้วลังพวกนี้ล่ะครับ”

“โอ้ย เตี่ยวฉันหาคนแรงดี ๆ ช่วยขนลงได้” เธอบอกแล้วยิ้มให้ “บอกตามตรงนะ เห็นคุณยืนตากแดดร้อน ๆ อยู่ตรงนั้น เลยนึกอยากลองใช้ชีวิตเสี่ยงเล่น ๆ ดูหน่อยเท่านั้นเอง”

“เอ่อ ถ้าคุณแน่ใจนะครับ” รถราเบียดเสียดทำให้เขารู้สึกอึดอัดกลัว

ที่แคบ เหมือนที่เขารู้สึกตอนติดแหง็กอยู่บนตอนหลังของเครื่องบินเดลตา
ชั้นประหยัด “แต่ถ้าคุณไม่แน่ใจ ผมอยู่ก่อนได้นะครับ อันที่จริงก็ไม่ได้มีนัด
เร่งด่วนหรืออะไร”

“นั่นแน่ใจ” เธอบอก “ดีใจที่ได้พบคุณนะคะ มิสเตอร์เจมีสัน”

“เช่นกันครับ มิสเคลเลอร์แมน”

“คุณเดือดร้อนเรื่องเงินไหม ถ้าติดขัดอะไรฉันช่วยสักสิบดอลลาร์ได้นะ”

เขาซาบซึ้งและตกใจกับความเอื้อเฟื้อเพื่อแผ่สามัญจากคนธรรมดาที่ไม่ได้
มีเหลือกินเหลือใช้เหล่านี้ แถมนี่ไม่ใช่ครั้งแรกด้วย อเมริกานับว่ายังน่าอยู่แม้ว่า
คนบางคน (รวมทั้งตัวเขาด้วยในบางที) จะไม่เห็นด้วย “ไม่ครับ ผมไม่เดือดร้อน
ขอขอบคุณที่เสนอมานะครับ”

เขาจับมือเธอ ลงจากรถแล้วเดินย้อนไปตามไหล่ทางถนนไอ-95 มุ่งหน้า
ทางแยกฮาร์ดีวิลล์ เมื่อโบกรถบนถนนยูเอส 17 ไม่ได้ทันใจ เขาก็เดินเรื่อยเปื่อย
ไปสองไมล์จนถึงบริเวณที่บรรจบกับถนนสเตตโรด 92 จุดนี้มีป้ายชี้บอกทาง
ไปเมืองดูเพอร์รี่ ตอนนั้นป้ายคล้อยแล้ว เขาคิดว่าควรจะหาโรงแรมนอนค้าง
ในคืนนั้นก่อน ดูทรงแล้วก็คงเป็นโรงแรมจิ้งหรีดอีกตามเคย แต่ว่าทางเลือกก็
น้อยอย่างเช่นนอนข้างนอกให้ยุ่งเหยิงหรือว่านอนตามโรงนาอันไม่น่าพิสมัยยิ่งกว่า
เขาเลยมุ่งหน้าไปดูเพอร์รี่

เหตุการณ์ยิ่งใหญ่เกิดจากจุดพลิกผันเล็ก ๆ เช่นนี้แล

4

หนึ่งชั่วโมงต่อมา เขานั่งอยู่บนก้อนหินริมถนนสองเลนระหว่างรอขบวน
รถไฟขนส่งที่ยาวเหมือนไม่สิ้นสุดข้ามถนนไป รถไฟขบวนนั้นมุ่งหน้าไปทางเมือง
ดูเพอร์รี่ด้วยความเร็วมหาศาลสามสิบไมล์ต่อชั่วโมง พร้อมด้วยตู้สินค้า รางพ่วง
บรรทุกยานยนต์ (ส่วนมากขนซากมากกว่ารถใหม่) ตู้บรรทุกน้ำมัน รถรางแบน
และตู้บรรทุกข้างต่ำที่ขนวัตถุอันตรายสุดจะเดา ซึ่งหากเกิดเหตุตกรางขึ้นมาคง
ไหม้ป่าสนหรือไม่ก็ทำชาวเมืองดูเพอร์รี่เดือดร้อนด้วยสารพิษหรือแม้กระทั่งอัคคีภัย
รุนแรง ในที่สุดก็ถึงคราวตู้ปิดท้ายขบวนสีส้มแล่นมา บนนั้นมีชายสวมชุดเอี๊ยม
หนังแก้อีสนาม กำลังอ่านหนังสือปกอ่อนและสูบบุหรี่ เขาเงยหน้าขึ้นจากหนังสือ

แล้วโบกมือทักทิม ซึ่งทิมก็ยกมือทักตอบ

ตัวเมืองอยู่ห่างไปอีกสองไมล์ ตั้งอยู่ตรงทางแยกถนนเอสอาร์ 92 (ปัจจุบันเรียกถนนเมนสตรีต) ตัดกับถนนอื่นอีกสองสาย ดูเพอร์ส่วนใหญ่คล้ายจะรอดพ้นเงื้อมมือร้านค้าปลีกสาขาต่างๆ ที่ครอบคลุมเมืองใหญ่กว่านี้ ที่นี้มีเวสเทิร์นออโตหนึ่งสาขา แต่ก็ปิดไปแล้ว หน้าต่างร้านมั่วซั่ว ทิมสังเกตเห็นร้านชำ ร้านขายยา ร้านเบ็ดเตล็ดที่ดูเหมือนมีสินค้าอย่างละนิดอย่างละหน้อยทุกประเภท กับร้านเสริมสวยอีกสองร้าน ยังมีโรงหนังซึ่งขึ้นชื่อความ **ขายหรือเช่า** บนซุ้มทางเข้าหน้าโรง กับร้านอะไหล่ยนต์ที่ตั้งถนนทรูทราวาเป็นดูเพอร์ยานยนต์ซึ่ง กับร้านอาหารชื่อคริวคูนเบฟ มีโบสถ์สามแห่ง แห่งแรกของนิกายเมทอดิสต์ อีกสองแห่งไม่ปรากฏสังกัด แต่ล้วนแตกแขนงมาจากรากความคิดจงมาหาพระเยซูด้วยกันทั้งสิ้น รถยนต์กับรถบรรทุกเพื่อการเกษตรไม่เก็นยี่สิบห้าคันจอดกระจัดกระจายตามช่องจอดแนวเฉียงซึ่งขนานไปกับย่านการค้า ทางเดินเท้าเกือบจะร้างโล่ง

เลยขึ้นไปสามช่วงตึกหลังโบสถ์อีกแห่งหนึ่ง เขามองเห็นโรงแรมดูเพอร์เลยจากนั้นไปตรงจุดที่เมนสตรีตน่าจะวกกลับไปทางเอสอาร์ 92 มีทางข้ามรถไฟอีกจุดหนึ่งกับโกดังและหลังคาสังกะสีแถบหนึ่งซึ่งสะท้อนแสงแดดแวววาว หลังสิ่งก่อสร้างเหล่านั้นก็มีป่าสนล้อมไว้อีก โดยรวมแล้วทิมมองว่าเมืองนี้เหมือนหลุดออกมาจากเพลงคันทรี่ พวกเพลงย้อนคำนึงถึงอดีตที่ขับร้องโดยอลัน แจ็กสัน หรือจอร์จ สเตรต ป้ายโรงแรมเกาส์นิมเชรอะ เห็นก็รู้ว่าใกล้ปีตรอมร่อเหมือนกับโรงหนังนั้น แต่ยามบ่ายเคลื่อนคล้อยไปทุกที่และที่นั้นก็เหมือนเป็นที่เดียวในเมืองที่พอจะซุกหัวนอนได้ ทิมเลยมุ่งหน้าไปที่โรงแรมแห่งนั้น

ไปได้ครึ่งทาง หลังจากผ่านสำนักงานบริหารเมืองดูเพอร์ เขาก็พบอาคารอิฐซึ่งมีถ้ำโถงใญ่เตี้ยโตด้านข้าง บนสนามหญ้าตัดเรียบร้อยมีป้ายบอกว่าสถานที่นี้คือสำนักงานนายอำเภอแฟร์ลีเคาน์ตี ทิมคิดว่าเคาน์ตีนี้คงจนกรอบถ้าดูจากการที่มันตั้งอยู่ในเมืองนี้

รถลาดตระเวนสองคันจอดอยู่ด้านหน้า คันหนึ่งเป็นรถเก๋งใหม่เอี่ยม ส่วนอีกคันเป็นโพร์รันเนอร์เก่าเป็นอนโคลนซึ่งมีไฟฉุกเฉินตั้งอยู่ที่แผงด้านหน้า ทิมมองไปยังทางเข้า - ด้วยสายตาเกือบจะเลื่อนลอยจากคนจรคนหนึ่งที่มีเงินในกระเป๋าเป็นฟอน - เดินต่อสองสามก้าว แล้วเหลียวกลับไปมองป้ายประกาศที่ติดอยู่ข้างประตูบานคู่ให้ชัดๆ อีกที โดยเจาะจงมองป้ายหนึ่งเป็นพิเศษ เขานึกว่าตัวเองตาผาด แต่ก็อยากดูให้แน่ใจ

ไม่น่าเป็นไปได้ในยุคนี้สมัยนี้ เขาคิด ไม่มีทาง

แต่ก็เป็นไปแล้ว ช่างโปสเตอร์ที่เขียนว่า **ถ้าคุณคิดว่ากัญชาในเซาท์ แครโรไลนาเป็นเรื่องถูกกฎหมาย คิดใหม่เสียเถิด** คือป้ายประกาศที่เขียนสั้น ๆ ว่า **ต้องการ ยามวิกาล สัมครด้านใน**

โอ้โฮ เขาคิด อย่างกับย้อนเวลาในอดีต

เขาหมუნตัวไปทางป้ายโรงแรมสนิมกรังแล้วก็หยุดอีกครึ่งพลงนีกถึงป้ายรับคนช่วยงาน แล้วตอนนั้นเองประตูสถานีตำรวจก็เปิดออก ก่อนที่ตำรวจร่างโย่งจะก้าวออกมาพลงสวมหมวกลงบนศีรษะผมแดง แสงแดดบ่ายแก่สะท้อนวบบนเหรียญตรา เขาพินิจมองรองเท้าคนงานของทิมกับกางเกงยีนฝุ่นจับและเสื้อเชิ้ตผ้าเชมเบรย์สีน้ำเงิน ดวงตาจับอยู่ที่เบ้เดินทางที่คล้องบนไหล่ทิม พักหนึ่งก่อนจะกวาดขึ้นมองหน้า “มีอะไรให้ช่วยไหมครับ”

แรงกระตุ้นอย่างเดียวกับที่ทำให้เขาลุกขึ้นยืนบนเครื่องบินครอบงำฉับพลัน “อาจจะไม่มี แต่ก็ไม่แน่ครับ”

ทดลองอ่าน

ตำรวจผมแดงผู้^๒นี้ คือเจ้าหน้าที่แท็กซี่คาร์ต ฟาราเดย์ เขาพาทิมเข้าไปด้านในซึ่งมีกลิ่นอันคุ้นเคยของสารฟอกขาวและก้อนแอมโมเนียจากพื้นที่คุมขังสี่ห้องทางด้านหลังลอยคลุ้งเข้ามาในสำนักงาน หลังจากแนะนำทิมแก่เวโรนิกา กิบสัน เจ้าหน้าที่วัยกลางคนซึ่งทำหน้าที่รับแจ้งความบ้ายนี้ ฟาราเดย์ก็ขอดูใบขับขี่ของทิมพร้อมกับเอกสารแสดงตนอีกอย่างน้อยหนึ่งอย่าง เอกสารที่ทิมแสดงนอกจากใบขับขี่ก็คือบัตรเจ้าหน้าที่ตำรวจซาราโซตา โดยไม่พยายามจะปิดบังว่าบัตรนั้นหมดอายุไปตั้งแต่เก้าเดือนก่อน แต่ถึงอย่างนั้นท่าทางของเหล่าเจ้าหน้าที่ก็เปลี่ยนไปเล็กน้อยเมื่อพวกเขาเห็นมัน

“คุณไม่ใช่คนแฟร์ลีเคาน์ตีนี้นา” รอนนี่ กิบสัน เอ่ย

“ไม่ใช่ครับ” ทิมรับ “ไม่ใช่แน่นอน แต่ก็อาจจะใช่ถ้าผมได้งาน *ยามวิกาล*”

“เงินเดือนไม่เยอะนะ” ฟาราเดย์บอก “แต่ยังก็ได้ขึ้นกับผมหรือกนายอำเภอแอชเวิร์ธเป็นคนจ้างแล้วก็เลิกจ้าง”

รอนนี่ กิบสัน ว่า “ยามวิกาลคนล่าสุดของเราเกษียณแล้วย้ายไปอยู่

จอร์เจีย เอ็ด วิตลือก นะคะ แก่เป็นโรคกล้ามเนื้ออ่อนแรง เหมือนลู เกห์ริก³ ไง แก่ณีสัยดิณะ น่าเสียดาย แต่ไปอยู่โน่นก็มีญาติคอยดูแล”

“คนดี ๆ มักมีอันเป็นไปแบบนี้แหละ” แท็ก ฟาราเดย์ เอ่ย “เอาเอกสารให้เขาลี รอนนี่” จากนั้นก็พูดกับทิม “ที่นี่เราเป็นหน่วยเล็กๆ นะครับ มิสเตอร์เจมีสัน มีเจ้าหน้าที่เจ็ดคนกับลูกจ้างชั่วคราวสองคน เท่าที่ผู้จ่ายภาษีของเราจะไหว ตอนนี้นายอำเภอจอห์นออกไปลาดตระเวน ถ้าทำโหมงหรือว่าทำโหมงครึ่งอย่างซ้าสุดยังไม่กลับ ก็แสดงว่าเขากลับไปกินมื้อค่ำที่บ้านแล้ว ไม่เข้ามาจนกว่าจะพรุ่งนี้”

“ยังไปคืนนี้ผมก็ค้างที่นี้อยู่แล้วครับ ถ้าเกิดว่าโรงแรมเปิดนะ”

“แหม ฉันว่านอร์เบิร์ตคงจะพอมือห้องว่างอยู่หรงก่ะ” รอนนี่ กีบสันพูด เธอเหลือบไปสบตากับเจ้าหน้าที่ผมแดงแล้วทั้งคู่ก็หัวเราะ

“สงสัยว่าโรงแรมนั้นคงไม่ใช่ที่พักสี่ดาว”

“เรื่องนั้นขอไม่ออกความเห็นแล้วกัน” กีบสันเอ่ย “แต่ถ้าฉันเป็นคุณ จะสำรวจผ้าปูเตียงหาแมลงจิวี่สีแดงๆ ก่อนจะเอนหลังล่ะ ทำไมคุณถึงออกจากการมตำรวจซาธาคะ มิสเตอร์เจมีสัน ฉันว่าคุณอายุหน่อยเกินกว่าจะเกษียณนะ”

“ประเด็นนั้นผมขอคุยกับหัวหน้าคุณแล้วกันครับ เดว่าเขาคงเป็นคนล้มภาษณ์ผม”

เจ้าหน้าที่สองคนสบตากัน คราวนี้นานกว่าคราวก่อน จากนั้นแท็ก ฟาราเดย์ก็พูดว่า “จัดการเรื่องต่อแล้วก็เอาใบสมัครให้เขาเถอะ รอนนี่ ยินดีที่ได้รู้จักครับ ยินดีต้อนรับสู่ดูเพรย์ ปฏิบัติชอบแล้วเราจะได้ชอบพอกัน” พูดจบเขาก็เดินจากไปโดยทิ้งปริศนาให้ตีความเอาเองว่าปฏิบัติชอบนั้นหมายความว่าอย่างไร ทิมมองผ่านหน้าต่างติดเหล็กดัด เห็นรถไฟร์รันเนอร์ถอยจากช่องจอดและแล่นออกไปยังถนนหลักสายสั้น ๆ ของดูเพรย์

ใบสมัครหนีบอยู่บนกระดาน ทิมนั่งลงบนเก้าอี้หนึ่งจากสามตัวซึ่งตั้งชิดผนังฝั่งซ้าย โดยมีเบ้เดินทางวางอยู่ระหว่างเท้าและเริ่มกรอกข้อมูล

ยามวิกาล เขาคิด จะบ้าตาย

³ Henry Louis Gehrig (ค.ศ. 1903 - 1941) นักเบสบอลชาวอเมริกันผู้ป่วยด้วยอาการกล้ามเนื้ออ่อนแรง หรือ Amyotrophic Lateral Sclerosis ชาวอเมริกันจึงเรียกชื่อโรคนี้ตามชื่อของนักเบสบอลคนดัง

ทิมพบว่า นายอำเภอแอชเวิร์ธหรือนายอำเภอจอห์นตามที่ชาวเมืองส่วนใหญ่ และลูกน้องเขาเรียกกันนั้น เป็นคนอ้วนลงพุงอ้วนอ้วน แก้มอูมย้อย และผมหงอกเยอะ มีคราบเปื้อนซอสมะเขือเทศบนเสื้อเครื่องแบบ เขาเห็นบป็นกล็อกที่สะพานและสวมแหวนทับทิมบนนิ้วก้อย สำเนียงเหน่อชัดเจน นิสัยเฮฮาพาที่เหมือนเพื่อนซี้กันมานาน แต่ดวงตาที่ฝังลึกอยู่ในแว้าอวบไข่มุนั้นเฉียบคมและช่างสงสัย เขาอาจจะเป็นตัวละครพิมพ์นิยมที่เห็นบ่อยๆ ในหน้ากระดาษเหมือนอย่างเรื่อง *วอล์กกิ้งทอลล์* ถ้าไม่คิดว่าเขาเป็นคนดำ กับอีกอย่างคือประกาศนียบัตรจบการศึกษาจากสถาบันเอฟบีไอแห่งชาติที่ควอนติโกซึ่งใส่กรอบแขวนไว้บนผนังข้างภาพถ่ายอย่างเป็นทางการของประธานาธิบดีทรัมป์ ซึ่งไม่ใช่ของที่จะได้มาจากการส่งฝากกล่องซีเรียสไปซิงโซคแน่นอน

“เออละ” นายอำเภอจอห์นเอ่ยพลางเอนกายพิงเก้าอี้ทำงาน “ผมมีเวลาไม่มาก มาร์เซลลาไม่ชอบให้ไปกินมื้อค่ำซ้ำ เว้นแต่ว่ามีเหตุด่วนเหตุร้ายอะไรพวกนั้น แหงละ”

“เข้าใจครับ”

“งั้นขอแต่เนื้อเลย คุณออกจากกรมตำรวจซาราโซตาทำไม แล้วคุณมาทำอะไรที่นี่ เซาร์ทแค้ไลนาไม่ใช่ทางผ่านยอดนิยม ดูเปรี้ยยั้งแล้วใหญ่”

แอชเวิร์ธคงยังไม่โทร.หาทางซาราโซตาคืนนี้ แต่พรุ่งนี้เช้าต้องโทร.แนตงั้นจึงไม่มีประโยชน์ที่จะเสริมแต่งเรื่องราวให้สวยหรู และทิมก็ไม่ได้อยากทำอย่างนั้นด้วย ถ้าเขาไม่ได้งานยามวิกาล ก็คงจะค้างดูเปรี้ยคืนนี้แล้วเดินทางต่อพรุ่งนี้เช้า กลับไปเดินทางงึกๆ งักๆ ต่อสู่นิวยอร์ก การเดินทางที่ตอนเช้าเขาเข้าใจแล้วว่าเป็นช่องว่างที่จำเป็นต้องมีไว้คั่นกลางระหว่างเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในวันหนึ่งเมื่อปีกลายที่ห้างซาราโซตาส์เวสต์ฟีลด์มอลล์ กับอะไรก็ตามที่เกิดขึ้นนับจากนี้ ต่อให้ไม่มีเรื่องนั้น ความซื่อสัตย์ก็เป็นแนวทางที่ดีที่สุดอยู่ดี เพราะแค่การโกหกอย่างเดียว – โดยเฉพาะในสมัยที่ทุกคนเข้าถึงข้อมูลเกือบทุกอย่างได้ด้วยคีย์บอร์ดกับสัญญาณอินเทอร์เน็ต – ก็มักกลับมาหลอกหลอนคนพูดปดอยู่แล้ว

“เขาให้ผมเลือกระหว่างออกเองหรือถูกไล่ออก ผมเลือกออกเองครับ ไม่มีใครชอบใจหรอก อย่างน้อยก็ผมคนหนึ่งละ – ผมรักงานของผม ผมรักกัลฟ์โคสต์ – แต่มันก็เป็นทางออกที่ดีที่สุดแล้ว แบบนั้นทำให้ผมได้เงินก้อนเล็กๆ

ไม่ใช่บ้าเหินแสม แต่ก็ดีกว่าไม่ได้อะไรเลย ผมแบ่งเงินก้อนนั้นกับอดีตภรรยา”

“สาเหตุล่ะ ขอสั้น ๆ นะ ผมจะได้ไปกินมื้อค่ำต่อนะยังอุ่น ๆ”

“ไม่นานหรอกครับ หลังเข้าเวรในวันหนึ่งเมื่อเดือนพฤศจิกายนปีก่อน ผมแวะเวสต์ฟิลด์มอลล์เพื่อจะหาซื้อรองเท้าสักคู่เพราะต้องไปงานแต่งงาน ผมยังสวมชุดยูนิฟอร์มอยู่เลย โอเคนะครับ”

“อืม”

“ผมกำลังออกจากร้านชุดไป จังหวะนั้นผู้หญิงคนหนึ่งวิ่งเข้ามาบอกว่า มีวัยรุ่นหนีบีนโบกอยู่ตรงโรงหนัง ผมจึงรีบไปที่นั่นโดยด่วน”

“คุณชักอาวุธออกมาหรือเปล่า”

“เปล่าครับ ตอนนั้นยัง เด็กที่มีปืนน่าจะอายุสักสิบสี่ปี ผมมั่นใจว่าเขาคงเมาเหล้าหรือไม่ก็เมายา มีเด็กอีกคนนอนอยู่บนพื้นและเขากำลังเตะเด็กคนนั้น แล่มีปืนชูด้วย”

“ฟังเหมือนเหตุการณ์ที่คลีฟแลนด์ ตำรวจยิงเด็กผิวสี คนที่โบกปืนอัดลม”

“ผมคิดแบบนั้นเหมือนกันตอนเข้าไปในเหตุการณ์ แต่ตำรวจที่ยิงทามาร์ไรซ์ สาบานว่าเขาคิดว่าเด็กคนนั้นโบกปืนจริง ส่วนผมค่อนข้างมั่นใจว่ากระบอกที่ผมเห็นไม่ใช่ของจริง แต่ก็ไม่ได้มั่นใจ *เต็มร้อย* ซึ่งคุณคงรู้ว่าทำไม”

นายอำเภอจอห์น แอชเวิร์ธ คล้ายจะลืมหือมือค่าไปแล้ว “เพราะผู้ก่อเหตุเล็งปืนใส่เด็กคนทีนอนบนพื้น การเล็งปืนปลอมใส่คนมันไม่มีประโยชน์ เว้นแต่ว่า - ผมเดานะ - เด็กที่นอนบนพื้นไม่สู้ไฉล่ะ”

“ผู้ก่อเหตุบอกภายหลังว่าเขา *สาย* ปืนใส่เด็กคนนั้น ไม่ได้เล็ง บอกว่า ‘นั่นมันของฉันไอ้ท่าลาก แกห้ามเอาของของฉันไป’ ตรงนั้นผมไม่เห็นนะ สำหรับผมเขาดูเหมือนกำลังเล็งปืน ผมตะโกนบอกให้ทิ้งอาวุธและยกมือขึ้น แต่เขาคงไม่ได้ยินหรือไม่ก็ไม่สนใจ ยังเตะอัดเด็กคนนั้นแล้วก็เล็งปืนใส่ หรือสายปืนตามที่เขาวานะครับ แต่จะอย่างไรก็ตามแต่ ผมชักปืนพกออกมา” เขาหยุด “ถ้าบอกไปแล้วช่วยอะไรได้ ผมจะบอกว่าเด็กสองคนนั้นเป็นคนขาวครับ”

“ไม่ได้หรอก ไม่ได้กับมัน เด็กมันตีกัน คนหนึ่งนอนเจ็บอยู่บนพื้น อีกคนมีปืนที่อาจจะจริงหรือไม่จริงก็ได้ แล้วคุณยิงเขาหรือเปล่า ออย่าบอกนะว่ายิ่ง”

“ไม่มีใครถูกยิงครับ แต่...คุณคงจะได้ใช้ไหมครับว่ามีคนมาฆูงดูคนตีกัน เยอะมาก แต่ก็มักจะวงแตกตอนมีการใช้อาวุธ”

“ใช่ ถ้าพวกนั้นสติดีก็จะวิ่งกันป่าราบ”

“ตามนั้นครับ เว้นแต่สองสามคนที่ยังปักหลักอยู่”

“พวกชอบใช้โทรศัพท์ถ่ายคลิป”

ทิมพยักหน้า “สี่หรือห้าคนที่อยากเป็นสปีลเบิร์กส์ เอาเป็นว่าผมเล็งปืนไปที่เพดานแล้วยิงเพื่อหมายจะชู้ ซึ่งอาจจะเป็นการตัดสินใจที่ผิด แต่ในขณะนั้นมันดูเหมือนถูก และเป็นทางเลือกเดียวที่มี บริเวณนั้นของห้างมีโคมไฟติดเพดานอยู่ กระสุนยิงไปถูกไฟเพดานตกลงมากลางกระหม่อมฝรั่งมุงคนหนึ่ง เด็กที่ถือปืนวางปืนลง และทันทีที่ปืนแตะพื้นผมก็มั่นใจแล้วว่ามันไม่ใช่ปืนจริงเพราะมันกระเด็น สรุปรูว่ามันเป็นปืนฉีดน้ำพลาสติกที่หน้าตาเหมือนปืนออโตเมติก .45 เด็กบนพื้นที่ถูกเตะมีแผลฟกช้ำกับแผลแตกนิดหน่อย ไม่ถึงกับต้องเย็บ แต่คนมุงดูเหตุการณ์คนนั้นสลบหนึ่งไปสามชั่วโมง ศิริระได้รับการกระทบกระเทือนอย่างรุนแรง ทางทนายเขาระบุว่าเขามีอาการความจำเสื่อมและปวดหัวแสนสาหัส”

“ฟองกรมเลยสิ”

“ครับ คิดคงดำเนินต่อไปอีกสักพัก แต่ลงท้ายเขาก็ต้องได้อะไรว่าง”

นายอำเภอจอห์นครูนคิด “ถ้าเขาเจออยู่แถวนั้นเพื่อถ่ายคลิปเหตุทะเลาะวิวาท ก็คงไม่ได้อะไรมากนักต่อให้อาการปวดหัวจะหนักแค่ไหน เดว่ากรมคงเอาผิดคุณฐานให้อาวุธโดยประมาท”

ถูกต้อง ถ้าเป็นอย่างนั้นก็คงดี ทิมคิด ถ้าเรื่องที่จะเล่ามันจบแค่นี้ แต่ก็ไม่ใช่ นายอำเภอจอห์นอาจจะดูเหมือนบอส ฮ็อกก์ ในเรื่อง *เดอะดูล์คส์ออฟฟายซซาร์ด* ในเวอร์ชันแอฟริกัน-อเมริกัน แต่เขาไม่เียง เขาเข้าใจสถานการณ์ของทิมดี - เหมือนที่ตำรวจส่วนใหญ่คงเข้าใจ - แต่เขาก็ยังไม่ปักใจ คงรอฟังเรื่องราวส่วนที่เหลือจากปากทิมต่อ

“ก่อนที่ผมจะเข้าไปในร้านรองเท้านี้ ผมเข้าร้านบิชคอมเบอร์สและตี๋มีไปสองแก้ว ตำรวจจับแจ่งเหตุที่เข้ามาคุมตัวเด็กไว้ได้กลิ่นเหล้าจากผมและขอตรวจผมเป้าได้จุดหก ไม่เกินเกณฑ์กฎหมาย แต่ก็ไม่ส่งผลดีถ้าดูจากการที่ผมเพิ่งจะยิงปืนพกจนทำให้คนเข้าโรงพยาบาล”

“คุณตี๋มีเป็นปกติอยู่แล้วหรือเปล่า มีสเตอร์เจมส์สิน”

“ก่อนข้างหน้าในช่วงราว ๆ หกเดือนหลังจากที่ผมหย่า แต่นั่นก็ผ่านมาสองปีแล้ว ไม่ใช่ตอนนี้ครับ” ก็ต้องอย่างนั้นแหละ จะให้พูดว่าอย่างไรละ เขาคิด

“อ้อฮี้ อ้อฮี้ เอาละ ไหนขอทวนหน่อยว่าผมเข้าใจถูกหรือเปล่า” นายอำเภอชูนิ้วชี้อวบอ้วนขึ้นมา “คุณเลิกงานแล้ว ซึ่งก็หมายความว่าถ้าคุณไม่ได้สวมเครื่องแบบ ผู้หญิงคนนั้นคงไม่วิ่งเข้ามาหาคุณตั้งแต่ที่แรก”

“ใช่ครับ แต่ผมคงได้ยินเสียงเอะอะแล้วก็ไปเกิดเหตุอยู่ดี ตำรวจไม่เคยมีเวลาเลิกงานจริง ๆ หรือ คุณก็รู้”

“อือฮี้ อือฮี้ แต่คุณจะถูกป็นด้วยเหรอ”

“ไม่ครับ คงล็อกเก็บไว้ในรถ”

แอสเวิร์ธชูนิ้วที่สองขึ้นมาต่อนั้น แล้วก็ชูนิ้วที่สามตาม “เด็กคนนั้นมีเป็นที่น่าจะเป็นปืนปลอม แต่อาจจะเป็นปืนจริงก็ได้ คุณไม่แน่ใจว่าแบบไหนกันแน่”

“ครับ”

เขาชูนิ้วที่สี่ “เป็นนัดที่คุณยิงเข้าไปถูกดวงไฟ ไม่ใช่แค่ทำให้มันตกลงมา แต่ยังตกลงมาใส่หัวผู้บริสุทธิ์ในเหตุการณ์ ถ้าหากคุณจะเรียกไอ้กรวกที่ใช้มือถือถ่ายคลิปว่าผู้บริสุทธิ์ในเหตุการณ์ได้นะนะ”

ทิมพยักหน้า

นิ้วหัวแม่มือของนายอำเภอชูขึ้นมา “และก่อนจะเกิดเหตุทะเลาะวิวาท คุณเพิ่งดื่มแอลกอฮอล์มาสองแก้ว”

“ครับ ขณะอยู่ในเครื่องแบบ”

“ไม่ใช่การตัดสินใจที่ดีเลย ไม่ใช่...เขาเรียกว่าอะไรนะ... วิจารณ์ญาณที่ดี แต่ถึงอย่างนั้นก็ต้องบอกว่าคุณช่วยหุดโลกจริง ๆ” นายอำเภอจ่อหน้าเคาะนิ้วกับขอบโต๊ะ นิ้วก้อยที่สวมแหวนทับทิมคันจิ้งหะเคาะด้วยเสียงกริกเบา ๆ “ผมว่าเรื่องของ คุณมันออกอาจเกินกว่าจะไม่ใช่ความจริงนะ แต่ยังไงคงต้องโทรหาที่ทำงานเก่าเพื่อตรวจสอบด้วยตัวเองก่อนละ อย่างน้อย ๆ ก็จะได้ฟังซ้ำแล้วอึ้งที่อีกรอบ”

ทิมยิ้ม “ผมขึ้นตรงกับเบอร์นาเต็ตต์ ดีพิโน เธอเป็นหัวหน้ากรมตำรวจซาราโซตาครับ คุณกลับบ้านไปกินมื่อค่ำเถอะ เดี่ยวภรรยาจะโกรธเอา”

“อือฮี้ อือฮี้ เรื่องมาร์ซีเดียวผมจัดการเอง” นายอำเภอโน้มตัวขึ้นเหนือพุง ดวงตาเขาวาววับกว่าที่เคย “มิสเตอร์เจมีสัน ถ้าผมขอวัดปริมาณแอลกอฮอล์ทางลมหายใจของคุณตอนนี้ คุณจะยอมเป่าไหม”

“ลองดูได้เลยครับ”

“คงไม่ต้องหรอกนะ คงไม่จำเป็น” เขาเอนตัวกลับ แก้อีทำงานส่งเสียงกริ๊ดร้องระคายหูยาว ๆ อีกรอบ “ทำไมคุณถึงอยากได้งานยามวิกาลในเมืองเล็งเคริงเมืองเล็ก ๆ แบบนี้ ค่าจ้างก็แค่สัปดาห์ละร้อยดอลลาร์เอง และต่อให้ช่วงวันอาทิตย์ถึงพฤหัสบดีจะไม่ค่อยมีปัญหา แต่คืนวันศุกร์กับวันเสาร์ก็มีเหตุรุนแรงอยู่เหมือนกันนะ กลับเปลื้องผ้าที่เพนลีย์ปิดไปแล้วเมื่อปีกลาย แต่ก็ยัง

มีโรงเหล้าร้านเมาอยู่ย่านกลางเมือง”

“ปู่ผมเคยเป็นยามวิกาลที่อึบบิง มินนิโซตาครับ เมืองเกิดของปู่บ๊อบ ดีแลน มั้งครับ แกเป็นยามหลังออกจากตำรวจรัฐ แกทำให้ผมอยากเป็นตำรวจเหมือน แกตอนที่ผมยังเด็ก ผมเห็นเหรียญตราแล้วก็คิดว่า...” ทิมยกไหล่ ตอนนั้นเขาคิดอะไรนะ คงคิดเหมือนกับตอนที่เขาเข้าโรงงานรีไซเคิลละมั้ง คิดไปก็เท่านั้นแหละ เขาเข้าใจว่าตัวเองคง...ตกที่นั่งลำบาก...อย่างน้อยก็ทางจิตใจ

“เดินตามรอยเท้าปู่ อีฮีส” นายอำเภอจอร์นตบมือทั้งสองข้างบนพุงกลมแล้วจ้องมองทิม - ด้วยดวงตาสงสัยแวววาวที่ฝังลึกอยู่ในแว้าอันๆ “ดูจากที่คุณขอลาออกเอง คงตกลงกันมาแล้วสินะ แล้วนี่ก็มาทำอะไรท่าระหวางว่างงาน เพราะคุณยังหนุ่มเกินกว่าจะวางมือ จริงไหม”

“วางมือจากการเป็นตำรวจนะใช้ครับ มันจบแล้ว เพื่อนคนหนึ่งบอกว่าเขาหางานรักษาความปลอดภัยให้ผมที่นิวยอร์กได้ และผมก็อยากเปลี่ยนบรรยากาศด้วย แต่ผมอาจไม่ต้องไปถึงนิวยอร์กเพื่อทำงานนั้นก็ได้อีก” เขาคิดว่าที่เขาอยากเปลี่ยนจริงๆ คือเปลี่ยนหัวใจตัวเองมากกว่า งานยามวิกาลอาจไม่ช่วยให้บรรลุสิ่งนั้น แต่ไม่แน่มันอาจจะช่วยก็ได้

“คุณบอกว่าคุณหย่าเธอ?”

“ครับ”

“มีลูกไหม”

“ไม่มีครับ เธออยากมี แต่ผมไม่อยาก รู้สึกว่าผมยังไม่พร้อม”

นายอำเภอจอร์นก็มอมองใบสมัครของทิม “ในนี้เขียนว่าคุณอายุสี่สิบสองส่วนมาก - ซึ่งอาจไม่ทั้งหมด - ถ้าไม่พร้อมตอนนี้...”

เขาเงยไปตามวิสัยของตำรวจเพื่อให้ทิมเติมคำในช่องว่างเอง แต่ทิมไม่

“สุดท้ายแล้วคุณก็คงไปนิวยอร์กแหละนะ มิสเตอร์เจมีสัน แต่ตอนนี้คุณขอเอออระเหยไปก่อน ที่พูดนี้จริงไหม”

ทิมใคร่ครวญแล้วยอมรับว่า จริง

“ถ้าผมรับคุณเข้าทำงาน ผมจะรู้ได้ยังไงว่าคุณจะไม่ปุบปอบอยากไปจากที่นี่หลังจากนี้สักสองสัปดาห์หรือเดือนหนึ่ง ดูเพรียไม่ใช้สถานที่ที่น่าสนใจที่สุดในโลกหรือแม้แต่ในเซาท์แคโรไลนาด้วยซ้ำ ที่ผมจะถามก็คือ ผมจะเอาแน่นอนกับคุณได้ยังไง”

“ผมจะอยู่แถวนี้ไปก่อน ให้คุณรู้สึกว่าคุณกำลังทำงานที่ว่างอยู่ตลอด ถ้าคุณลงความเห็นว่าคุณไม่เหมาะ คุณก็เขียนผมทิ้งได้เลย แต่ถ้าผมอยากไปต่อ

เมื่อไร จะบอกคุณแต่เนิ่นๆ รับรองครับ”

“งานนี้ได้เงินไม่พอกินหรอกนะ”

ทิมยกไหล่ “ผมจะหางานอื่นทำด้วยถ้าจำเป็นครับ คุณจะบอกหรือว่าผมเป็นคนคนเดียวแถวนี้ที่ต้องทำงานสองอย่างเพื่อเลี้ยงปากท้องนะ แล้วผมก็ไม่ได้มีเงินเก็บมากมายให้ไปเริ่มใหม่ด้วย”

นายอำเภอจอห์นนั่งคิดทบทวนอยู่ครู่หนึ่งแล้วก็ลุกขึ้นยืน เขาลุกขึ้นด้วยความคล่องแคล่วน่าตกใจสำหรับคนร่างใหญ่ขนาดนั้น “คุณมาใหม่พุงนี้เข้าแล้วกัน เดี่ยวค่อยดูกันว่าเราจะเอาอย่างไรต่อดี สักสิบโมงก็ได้”

จะได้มีเวลาพอให้คุยกับกรมตำรวจซาราโซตา ทิมคิด เพื่อดูว่าเรื่องที่ดินเล่มนั้นจริงไหม แล้วก็จะได้ตรวจสอบด้วยว่าประวัติฉันมีอะไรต่างพร้อยอีกหรือเปล่า

เขายืดตัวตรงแล้วยื่นมือออกมา น้ำหนักมือของนายอำเภอจอห์นหนักแน่น “คืนนี้จะพักที่ไหนหรือ มิสเตอร์เจมีสัน”

“โรงแรมตรงนั้นครับ ถ้าเขามีห้องว่าง”

“โอ๊ย นอร์เบิร์ตมีห้องว่างเยอะแยะอยู่แล้ว” นายอำเภอพูด “ผมไม่รู้ว่าเขาจะต้อนรับสมุห์ไปรบางอย่างไรให้คุณหรือเปล่านะ คุณยังดูมีเค้าตำราจอยู่จากสายตาผมนะ ถ้าคุณไม่มีปัญหาเรื่องย่อยอาหารทอดลเก้ก็ ร้านเบฟตรงถนนสายนี้เปิดถึงทุ่มหนึ่ง ส่วนตัวผมชอบดับผัดหอมใหญ่”

“ขอบคุณครับ ขอบคุณที่คุยกับผมด้วย”

“ไม่เป็นไร ที่คุยกันสนุกดี แล้วตอนเช็กอินที่ดูเพรย์ บอกนอร์เบิร์ตด้วยว่านายอำเภอให้จัดห้องดี ๆ ให้”

“ผมจะบอกครับ”

“แต่ถึงยังไงก่อนขึ้นเตียงก็ดูแมลงให้ตีละกัน”

ทิมยิ้ม “มีคนแนะนำมาแล้วครับ”

7

มือคำ ที่ร้านครัวคุณเบฟเป็นสเต็กไก่ทอด ถั่วแขก ตามด้วยพายลูกพีชไม่เลวนัก ส่วนห้องที่เขาได้พักในโรงแรมดูเพรย์นั้นคนละเรื่อง ห้องนี้ทำให้ห้อง

ที่ทิมเคยอยู่สมัยเดินทางท่องเที่ยวเหมือนพระราชาขังไปเลย เครื่องปรับอากาศตรงหน้าต่างเขย่งกึ่งกึ่งนวนาย แต่ไม่เย็นนัก ผักบัวสัณนิกรมิ่งมีน้ำหยดซึ่งดูเหมือนจะไม่ยอมหยุด (สุดท้ายเขาต้องเอาผ้าเช็ดตัวมารองไว้เพื่อซับเสียงหยดตึงเป็นจังหวะ) แผ่นบังแสงโคมไฟข้างเตียงใหม่โหว่สองรู ภาพตกแต่งซึ่งมีภาพเดียวในห้องแขวนเอียงกระเท่เร่ ภาพขัตุตาของเรือใบลำหนึ่งที่ขับเคลื่อนโดยกลุ่มลูกเรือชายผิวดำฉีกยิ้มกว้างท่าทางเหมือนฆาตกร ทิมจัดให้มันตรง แต่มันก็ห้อยตกลงมาอีกทันที

มีเก้าอี้สนามอยู่ด้านนอก ที่นั่งแอน ขาสนิมเขรอะเช่นเดียวกับผักบัวอาบน้ำฟัง ๆ อันนั้น แต่ก็รับน้ำหนักเขาได้ เขานั่งเหยียดขาบนเก้าอี้ ตบแมลงและมองดูดวงอาทิตย์แผดแสงสีส้มร้อนแรงผ่านแมกไม้ การมองดวงอาทิตย์ทำให้เขามีความสุขและเหงาเศร้าไปพร้อมกัน รถไฟบรรทุกสินค้าซึ่งคล้ายจะยาวไม่รู้จบอีกขบวนหนึ่งปรากฏขึ้นตอนราว ๆ สองทุ่มสิบห้า แล่นตัดทางหลวงผ่านบรรดาโกดังสินค้าย่านชานเมือง

“สายจอร์เจียเขาเทิร์นมาช้าตลอด”

ทิมมองไปรอบ ๆ และเห็นเจ้าของฟองตำแหน่งพนักงานกะเย็นคนหนึ่งคนเดียวของที่פקหฐแห่งนี้ เขาตัวผอมแห้ง เลื้อยก็กลายเป็นลูกน้ำหลวมโพรกบนร่างท่อนบน เขาสวมกางเกงลิกาก็ขาต่อ เผยให้เห็นถุงเท้าสีขาวกับผ้าใบคอนเวิร์สเก่า ๆ ใบหน้าเลี่ยมล้อมกรอบด้วยผมทรงย้อนยุคแบบวงสี่เต่าทอง

“อ้อครับ” ทิมเอ่ย

“แต่ก็ช่างเถอะ” นอร์เบิร์ตว่าพลางยกไหล่ “รถไฟเที่ยวค่ำวิ่งตรงยาวตลอดเที่ยวเที่ยงคืน เกือบทุกขบวนก็วิ่งยาว ยกเว้นต้องส่งน้ำมันดีเซลหรือพวกของสดผัก ผลไม้ ให้ร้านชำแถวโน้น” เขาเกี่ยวนิ้วชี้สาริตให้เห็นภาพ “ขบวนหนึ่งไปแอตแลนตา เบอร์มิงแฮม ฮันส์วิลล์ อะไรเทือกนั้น อีกขบวนมาจากแจ็กสันวิลล์ไปชาร์ลส์ตัน วิลมิงตัน นิวพอร์ตนิวส์ อะไรเทือกนั้น รถไฟเที่ยวกลางวันลิจอดตลอด ลองคิดถึงงานโกดังดูละกัน เขาขาดแรงงานคนสองคนตลอดแหละ แต่ต้องอึดถือมากนะ ฉันไม่ไหวหรอก”

ทิมมองเขา นอร์เบิร์ตเดินลากรองเท้าผ้าใบและฉีกยิ้มอดฟันที่ทิมคิดว่าน่าจะกลับบ้านเก่าไปแล้ว แต่มันยังอยู่ แม้ดูแล้วว่่าอีกไม่นานก็คงกลับไปจริง ๆ

“รถคุณอยู่ไหนเธอ”

ทิมได้แต่มองเขาอย่างนั้น

“คุณเป็นตำรวจหรือเปล่า”

“ตอนนี้ผมเป็นแค่ชายคนหนึ่งที่มองดวงอาทิตย์ตกผ่านต้นไม้” ทิมบอก
“และอีกสักเดี๋ยวก็น่าจะมองดูอยู่คนเดียว”

“อะ ไม่พูดละ ไม่พูดละ” นอร์เบิร์ตว่าแล้วเดินจากไปได้เล็กน้อย ก่อน
จะหยุดและเหลียวหลังมามองประเณินทิมปราดหนึ่ง

ในที่สุดขบวนรถไฟไฟก็ผ่านไป ไฟแดงกั้นถนนดับลง รวากันกระดกขึ้น รถ
สองสามคันที่หยุดรอติดเครื่องและเคลื่อนออกไป ทิมมองดวงอาทิตย์เปลี่ยน
จากสีส้มกลายเป็นแดงระหว่งที่มันตกลงดิน - *ฟ้าแดงยามราตรี กะลาลีครั้นแควง*
คุณปู่ยามวิกาลของเขาคงบอกแบบนี้ เขามองดูเงาต้นสนทอดยาวบนถนน
เอสอาร์ 92 บรรจบกัน เขาค่อนข้างมันใจว่าคงไม่ได้งานยามวิกาล ซึ่งอาจดีที่สุด
แล้ว ดูเพรียดูเหมือนห่างไกลจากทุกสิ่ง ที่นี่ไม่ใช่แค่เป็นทางผ่าน แต่แทบ
จะไม่มีทางให้ผ่านเลยด้วยซ้ำ ถ้าไม่มีโกดังสีหลังนั้น เมืองนี้ก็อาจจะไม่มีอยู่
แต่แรกก็ได้ แล้วที่จริงเมืองนี้อยู่ไปเพื่ออะไรกัน เพื่อเก็บทีวีจากท่าเรือทางเหนือ
อย่างวิลมิงตันหรือนอร์ฟอล์ก ก่อนที่สุดท้ายจะส่งขึ้นเรือต่อไปแอตแลนตาหรือ
มาเรียตตานะหรือ หรือเอาไว้เก็บกล่องอุปกรณ์คอมพิวเตอร์ที่ขึ้นเรือมาจาก
แอตแลนตาเพื่อสุดท้ายจะได้ขึ้นเรืออีกครั้งแล้วส่งไปวิลมิงตันหรือนอร์ฟอล์ก
หรือไม่ก็แจ็กสันวิลล์ เพื่อเก็บบุญหรือสารเคมีอันตรายเพราะพื้นที่แถบนี้ของ
สหรัฐอเมริกาไม่มีกฎหมายหวงห้าม เรื่องนี้เกิดขึ้นวนซ้ำไปเรื่อย ๆ และอะไรที่
เกิดซ้ำไปเรื่อย ๆ นั้นไม่มีจุดหมาย คนโง่ที่โหนกึ่งู้ทั้งนั้น

เขาเข้าข้างใน ล็อกประตู (บ้ามาก กลอนบอบบางสุด ๆ ถีบปังเดียวก็พัง)
ถอดกางเกงใน แล้วล้มตัวลงนอนบนเตียงแฉ่น ๆ แต่ไม่มีแมลง (อย่างน้อย
ก็เท่าที่เขาสารวจได้) เขารองมือหนุนศีรษะและจ้องมองภาพชายผิวดำยิ้มกว้าง
เล่นเรือรบโบราณหรืออะไรก็ตามที่เราจะเรียกเรือพรรคอย่างนั้น พวกเขาจะ
ไปไหนหรือ พวกเขาใช้โจรสลัดหรือเปล่า พวกเขาดูเหมือนโจรสลัดในสายตา
ทิม แต่ไม่ว่าพวกเขาจะเป็นอะไร สุดท้ายพวกเขาก็ต้องลงและขึ้นที่ท่าต่อไป
บางทีทุกอย่างอาจเป็นแบบนี้ คนทุกคนก็เช่นกัน เมื่อไม่นานมานี้เขาก็เลือกลง
จากเที่ยวบินเดลตาที่มุ่งหน้าไปนิวยอร์ก หลังจากนั้นเขาก็ใส่กระป๋องและขวด
ลงเครื่องจำแนก วันนี้เขาพกหนังสือขึ้นรถไฟให้บรรณารักษ์สาวใจดีในที่หนึ่งและ
ยกลงอีกที่ เขามาที่นี่เพียงเพราะถนนไอ-95 มีรถยนต์และรถบรรทุกขึ้นมา
เบียดกันแน่นจนระอให้รถชนซากมาลากเอารถที่โซคร้ายประสบอุบัติเหตุออกไป
บางทีก่อนหน้านั้นรถพยาบาลอาจนำตัวคนขับขึ้นรถแล้วไปส่งลงที่โรงพยาบาล
ที่ใกล้ที่สุดด้วย

แต่ยามวิกาลไม่ต้องยกอะไรขึ้นลง ทิมคิด เขาแค่เดินไปแล้วก็เกาะประตู
ปูดงบอกว่านั่นคือแ่งมุมที่สวยงาม

เขาผล็อยหลับไปแล้วตื่นอีกครั้งตอนเที่ยงคืนเมื่อรถไฟขบวน
ห้อยตะบึงผ่านไป เขาเข้าห้องน้ำ และก่อนจะกลับขึ้นเตียงก็ปลดรูปภาพเอียง ๆ
นั่นออกแล้วฟังลูกเรือผิวดำยิ้มแฉ่งหันหน้าเข้าฝาผนัง

รูปนี้ทำให้ใจคอไม่ค่อยดี

8

ตอนเลี้ยงโทรศัพท์ในห้อง ดั่งขึ้นเช้าวันต่อมา ทิมอาบน้ำแล้วและ
กลับไปนั่งเก้าอี้สนามเพื่อมองเงาที่เคยกวาดผ่านถนนตอนอาทิตย์ลับฟ้าส่องฉาย
ไปอีกทิศหนึ่ง นายอำเภอจอร์จนั่นเอง เขาไม่ยอมเสียเวลาเลย

“คิดว่าหัวหน้าคุณคงไม่ทำงานเข้าขนาดนี้หรอก ผมเลยดูประวัติคุณทาง
ออนไลน์แทน มีสเตอร์เจมีสัน ดูเหมือนคุณจะได้กรอกข้อมูลอย่างสองอย่าง
ลงในใบสมัครนะ ไม่ได้เอ่ยถึงตอนที่เรารู้กันด้วย คุณได้รางวัลเชิดชูเกียรติ
พิทักษ์ชีวิตพลเรือนในปี 2017 และชีวิตตำแหน่งเจ้าหน้าที่ปฏิบัติงานตุนดีเด่นแห่ง
กรมตำรวจซาราโซตาปี 2018 ด้วย ลืมแล้วหรือไง”

“เปล่าครับ” ทิมบอก “ผมสมัครงานนี้จุกละทุก ถ้ามีเวลาคิดมากกว่านี้
ก็คงระบุเรื่องพวกนั้นลงไปแล้ว”

“เล่าเรื่องจะขอให้ฟังหน่อยสิ ผมโตมาแถวริมบึงลิตเติลพิตินะ ชอบฟัง
เรื่องไอ้เข้มัน ๆ”

“เรื่องนี้ไม่มันหรอกครับ เพราะมันไม่ใช่ไอ้เข้ใหญ่โตอะไร แล้วผมก็ไม่ได้
ช่วยชีวิตเด็กคนนั้นด้วย แต่เรื่องนี้ก็มีมุมน่ารัก ๆ อยู่เหมือนกัน”

“ไหนเล่ามาสิ”

“มีสายเข้ามาจากไฮแลนด์ซึ่งเป็นสนามกอล์ฟเอกชนแห่งหนึ่ง ผมเป็น
เจ้าหน้าที่ที่อยู่ใกล้เหตุการณ์ที่สุด เด็กคนนั้นอยู่บนต้นไม้ใกล้เขตอุปสรรคน้ำ
แห่งหนึ่งของสนาม เด็กอายุน่าจะราว ๆ สิบเอ็ดหรือสิบสอง กำลังตะโกนสุดเสียง
ส่วนไอ้เข้อยู่ข้างล่าง”

“เหมือนเรื่องเจ้าหนูน้อยแซมโบเลย” นายอำเภอจอร์จหันพูด “เพียงแต่ว่า

เท่าที่ผมจำได้ ในเรื่องเป็นเสียไม่ใช่ไอ้เข้ และถ้าที่เกิดเหตุเป็นสนามกอล์ฟเอกชน เด็กบนต้นไม้ต้องไม่ใช่คนดำแน่”

“ไม่ใช่ครับ และไอ้เข้มันหลับอยู่ ไม่ได้ตื่น” ทิมบอก “ตัวแค่นี้ทำฟุตอย่างมากที่สุด ผมยืมไม้กอล์ฟเหล็ก 5 จากพ่อเด็กแล้ววิ่งไปสองที่ เหนื่อยแหละที่มอบตำแหน่งให้ผม”

“ฟาดไอ้เข้เนอะ ไม่ใช่พ่อเด็ก”

ทิมหัวเราะ “ครับ ไอ้เข้กลับลงน้ำไป ส่วนเด็กก็ปีนลงมา แค้นนั่นเอง” เขาหยุด “เว้นแต่ที่ผมได้ออกข่าวเย็นนั้น ทำท่าหวดไม้กอล์ฟ ผู้ประกาศข่าวเล่นมุกว่าผม ‘โตร์พี’ จะเซ่เทลิดไป มุกก็วนกอล์ฟนะครับ”

“อือฮี้ อือฮี้ แล้วเรื่องเจ้าหน้าที่แห่งปีละ”

“เอ่อ” ทิมเอ่ย “ผมไปทำงานตรงเวลาตลอด ไม่เคยลาป่วย แล้วเขาต้องมอบตำแหน่งนั้นให้ใครสักคนอยู่แล้ว”

ที่ปลายสายเงียบไปหลายอึดใจ แล้วนายอำเภอจอห์นก็เอ่ยว่า “ผมไม่รู้ว่ที่คุณพูดแบบนั้นเขาเรียกถ่อมตัวหรือลดตัวนะ แต่จะเรียกอย่างไรผมไม่สนหรอก ผมรู้ว่าสำหรับคนที่เพิ่งเจอกัน ยังไงก็ต้องทำความรู้จักกันให้มากขึ้นอยู่แล้ว แต่ผมเป็นคนที่ดียังไงก็พูดอย่างนั้น ปากตรงกับใจนะ หลายๆ คนบอกมา ภรรยาผมคนหนึ่งละ”

ทิมมองถนน มองรางรถไฟ มองเงาที่กำลังหดสั้นไป เหลือบมองหอดังถึงน้ำของเมืองที่ยืนตะมึนเหมือนหุ่นยนต์ผู้บุกรุกในภาพยนตร์ที่สร้างจากนิยายวิทยาศาสตร์ วันนั้นคงร้อนตามเคย เขาคาด เขายังคาดเรื่องอื่นด้วย เขาจะทำงานหรือไม่ได้งานก็ตรงจ้งหระนี้แหละ ทั้งหมดขึ้นอยู่กับสิ่งที่เขาจะพูดต่อไปนี้ ซึ่งคำถามก็คือเขาอยากได้งานนี้จริง ๆ หรือเป็นแค่ความคิดเพื่อจ้อจากเรื่องเล่าของครอบครัวเกี่ยวกับคุณปู่ทอม

“มิสเตอร์เจมีสัน ยังอยู่หรือเปล่า”

“ผมคว่ำรางวัลมาได้ครับ เจ้าหน้าที่คนอื่นอีกหลายคนก็สมควรได้รับรางวัลเหมือนกัน ผมทำงานกับเจ้าหน้าที่เก่งๆ หลายคนเลย แต่ใช่ครับ ผมคว่ำรางวัลมาได้ ผมไม่ได้เอารางวัลทั้งหมดมาด้วยตอนออกจากซาธาโซตา - ตั้งใจว่าจะให้คนส่งรางวัลทั้งหมดมาถ้าได้งานเป็นหลักแหล่งที่นิวยอร์ก - แต่ผมเอาจดหมายสตุดีมาด้วย อยู่ในเบ้เดินทาง ถ้าคุณอยากดูผมจะเอาให้ดูครับ”

“ผมอยากดู” นายอำเภอจอห์นบอก “แต่ไม่ใช่เพราะไม่เชื่อคุณนะ ผมแค่อยากดูนะ คุณมีคุณสมบัติเลิศเกินตำแหน่งยามวิกาลไปหลายขุม แต่ถ้าคุณ

อยากได้อะไรจริง ๆ ก็เริ่มงานตอนห้าทุ่มคืนนี้ละกัน ทำงานห้าทุ่มถึงหกโมงเช้า
เงื่อนโซตามนี้”

“ผมอยากทำครับ” ทิมบอก

“ตามนั้น”

“แค่นี้หรือครับ”

“ผมเป็นคนเชื่อสัญชาตญาณตัวเองด้วย แล้วนี่ก็กำลังจำยามวิกาล ไม่ใช่
ยามบริษัทจริงสิ ดังนั้นคือใช่ แค่นี้แหละ ไม่ต้องมาตั้งแต่สี่ทุ่มละ นอนต่อก่อน
แล้วแวะมาสักเที่ยง ๆ เจ้าหน้าที่กัลลิกสันจะสรุปงานให้ฟัง ใช้เวลาไม่นาน
หรอก ไม่ได้เป็นนักวิทยาศาสตร์สร้างจรวด สำนวนเขาเปรียบไว้ ถึงคุณน่าจะ
ได้เห็นจรวดแล่นเต็มเมเนสตริตตอนคืนวันเสาร์หลังบาร์ปิดก็เถอะ”

“ได้ครับ แล้วก็ขอบคุณครับ”

“ค่อยมาดูว่าคุณชอบคุณจริงจังก่อนหลังจากจบงานสัปดาห์แรก อีกร่าง
คุณไม่ใช่เจ้าหน้าที่ของเคาน์ตี คุณไม่มีสิทธิ์พกอาวุธ ถ้าเจอเหตุการณ์ที่เกินมือ
หรือพิจารณาแล้วว่ามันอันตราย ให้วิทยุกลับมาที่หน่วย ตรงนี้เราเข้าใจตรงกันนะ”

“ครับ”

“เข้าใจดีแล้ว มิสเตอร์เจมีสัน ถ้าผมเจอว่าคุณถือปืน คุณถือกระเป๋
เก็บของกลับบ้านได้เลย”

“เข้าใจครับ”

“นั่นพักพอนชะ เดี่ยวคุณต้องกลายเป็นสิ่งมีชีวิตกลางคืนแล้ว”

เหมือนเคาน์ตีแดรกคิวลา ทิมคิด เขาวางสาย แขนงป้าย **ห้ามรบกวน** ไว้
ที่ประตูก่อนดึงมันบาง ๆ หมั่น ๆ ปิดหน้าต่าง ตั้งค่าโทรศัพท์ แล้วกลับไปนอน

9

เจ้าหน้าที่เวนต์ กัลลิกสัน พนักงานชั่วคราวอีกคนหนึ่งของ
สำนักงานนายอำเภออายุน้อยกว่ารอนนี่ กิบสัน ลิบปีและเป็นคนสวยมีเสน่ห์
แม้ผมบลอนด์ของเธอจะขมวดเป็นมวยตึงเปรี้ยะน่าเจ็บหนังหัว ทิมไม่คิดจะจีบ
เธอเลย ดูก็รู้ว่าเพราะกันจีบของเธอตั้งสูงและเปิดเรื่องทำงานเต็มที เขาแอบ
สงสัยว่าเธอมีคนที่มีใจอยากให้งานยามวิกาลอยู่แล้วหรือเปล่า อาจจะ

เป็นพี่ชาย น้องชาย หรือว่าแฟน

เธอส่งแผนที่ยาบๆ ของย่านธุรกิจเมืองดูเปรย์ วิทยุคาดเข็มขัด และนาฬิกาจับเวลาซึ่งคาดกับเข็มขัดได้เช่นกัน ไม่มีถ่านนะ เจ้าหน้าที่กัลลิกันอธิบาย เขาต้องไขลานเองตอนเริ่มกะทุกครั้ง

“ผมเดาว่าคงเป็นสิ่งประดิษฐ์ล้ำสมัยตอนปี 1946” ทิมว่า “อันที่จริงมันแก่ออกนะครับ ย้อนยุคดี”

เธอไม่ยิ้ม “คุณกดปุ่มนาฬิกาตรงร้านโพรมีจำหน่ายเครื่องยนต์เล็กและบริการ แล้วก็กดอีกครั้งตรงโกดังรถไฟสุดถนนเมนฝั่งตะวันตก เทียบหนึ่งตกหนึ่งจุดหกไมล์ สมัยเอ็ด วิตลือก กะหนึ่งวนสี่เที่ยว”

รวมกันแล้วเกือบสิบสามไมล์ “ผมคงไม่ต้องเข้าคอร์สลดน้ำหนัก”

เธอยังไม่ยิ้ม “รอนนี่ กิบสัน กับฉันจะเป็นคนจัดตาราง คุณได้หยุดสองคืนต่อสัปดาห์ อาจจะเป็นทุกวันจันทร์กับอังคาร เมืองเราค่อนข้างเจียบหลังจากสุดสัปดาห์ค่ะ แต่บางทีเราก็ต้องสลับวันคุณบ้าง ถ้าคุณยังอยู่นะ”

ทิมประสานมือไว้บนตักและจ้องเธอพร้อมกับอมยิ้ม “คุณมีปัญหาอะไรกับผมหรือเปล่าครับ เจ้าหน้าที่กัลลิกัน ถ้ามีก็พูดออกมาหรือจะเก็บไว้ก็ตามใจ”

ใบหน้าเธอมีเค้าชาวนอร์ดิก จึงไม่อาจปิดบังสีแดงเรื่อที่ปรากฏบนแก้มซึ่งยิ่งทำให้เธอดูสวยผุดผาด แต่เขาคิดว่าเธอคงไม่ชอบใจเรื่องนั้นอยู่ดี

“ฉันก็ไม่รู้ว่านี่หรือเปล่า ต้องดูกันไป เราเป็นทีมที่ดีค่ะ ทีมเล็กแต่ดี เรากลมเกลียวกันมาก คุณเป็นใครก็ไม่รู้ที่เดินดุ่มๆ อยู่บนถนนแล้วก็เข้ามาทำงานคนเมืองนี้เขาขำงานยามวิกาลกันจะแยะ เอ็ดรับมือคำพูดหยอกเย้าทั้งหลายได้ดีมาก แต่งานนี้เป็นงานสำคัญนะ โดยเฉพาะในเมืองที่กำลังเจ้าหน้าที่ตำรวจมีน้อยอย่างเรา”

“กันไว้ดีกว่าแก้” ทิมบอก “ปู่ผมเคยพูดไว้ เขาเป็นยามวิกาลครับเจ้าหน้าที่กัลลิกัน เพราะอย่างนั้นผมถึงมาสัมภาษณ์”

เธอคงใจอ่อนลงหน่อยหนึ่ง “นาฬิกาจับเวลานั้น ฉันยอมรับนะคะว่ามันโบราณ แต่ก็บอกได้แคว່ทำใจให้ชินซะเถอะ ยามวิกาลเป็นงานแอนะล็อกในยุคดิจิทัล อย่างน้อยก็ในดูเปรย์ละ”

ไม่นาน ทิมก็เข้าใจว่าเธอหมายความว่าอย่างไร โดยรวมแล้วเขาดูเหมือนตำราจยุคปี 1954 เพียงแต่ว่าไม่มีปิ่นหรือแม่แต่กระบอง เขาไม่มีอำนาจจับกุมห้างร้านในเมืองขนาดใหญ่สองสามแห่งติดตั้งอุปกรณ์รักษาความปลอดภัย แต่พวกร้านเล็กๆ ไม่มีเทคโนโลยีแบบนั้น สถานที่อย่างห้างพาณิชย์ดูเพอร์และร้านขายยาโอเบิร์กนั้น เขาจะตรวจดูว่าไฟรักษาความปลอดภัยเสียหายทำงานและไม่มีสัญญาณผู้บุกรุก ส่วนร้านเล็กกว่านั้นเขาจะบิดลูกบิดและปลักบานประตู มองลอดกระจกและเคาะประตูสามครั้งตามธรรมเนียม บางทีก็มีสัญญาณตอบรับ - เป็นคนโบกมือหรือขานตอบสองสามคำ - แต่ส่วนมากจะไม่มี ซึ่งก็ไม่ใช่ไร เขาจะขีดชอล์กไว้แล้วไปต่อ เขาทำตามขั้นตอนเดิมตอนขากลับโดยคราวนี้ปลักสัญญาณออกกระหว่างทาง กระบวนการนี้ทำให้เขานึกถึงมุกตลกไอริชเก่าแก่ที่ว่า *พ่อหนุ่มไอริช* ถ้าคุณไปถึงก่อนก็ช่วยขีดชอล์กไว้หน้าประตู แต่ถ้าฉันถึงก่อนฉันจะลบมันออกนะ การเขียนสัญญาณพวกนี้เหมือนไม่มีเหตุผลอะไรเป็นพิเศษ แต่ทำกันเป็นธรรมเนียม ซึ่งอาจจะสืบทอดต่อกันมายาวนานในหมู่ยามวิกาลจนถึงรุ่นพี่ในปัจุบัน

ต้องขอบคุณเจ้าหน้าที่ชั่วคราวคนหนึ่ง ทิมถึงหาที่พักดีพอใช้ได้ จอร์จ เบอร์เกิตต์ บอกทิมว่าแม่เขามีอพาร์ทเมนต์ตึกแถวครึ่งห้องเล็กๆ อยู่เหนือโรงรถที่บ้าน และยินดีปล่อยเช่าให้เขาในราคาถูกถ้าสนใจ “มีแค่สองห้อง แต่ดีเลยนะครับ น้องชายผมอยู่ที่นั่นมาสองปีก่อนจะย้ายลงไปฟลอริดา พอดีได้งานสวนสนุกยูนิเวอร์แซลที่ออร์แลนโดนะ รายได้ดีเชียว”

“ดีจังครับ”

“ช่วย แต่ค่าครองชีพที่ฟลอริดา...หุ่ย ทะลุเพดาน เตือนไว้ก่อนนะครับ ทิม คุณห้ามเล่นดนตรีเสียงดังตอนดึก แม่ผมไม่ชอบเสียงดนตรี ขนาดฟลอยด์ เล่นแบนโจได้ขึ้นเทพมากแม้อยังไม่ชอบเลย สองคนนั้นเคยทะเลาะกันบ้านแทบแตก”

“จอร์จ กลางคืนผมไม่ค่อยอยู่บ้านหรอก”

เจ้าหน้าที่เบอร์เกิตต์ดูคึกคักเมื่อพูดถึงตรงนี้ เขาอายุยี่สิบกลางๆ ท่าทางแจ่มใสอารมณ์ดี ไม่ได้เป็นคนฉลาดล้ำเลิศอะไรนัก “จริงด้วยแฮะ ลืมไปเลยสรุปก็คือห้องมีแอร์แอร์ริเออร์ตัวเล็กๆ ไม่ได้ดีเลิศ แต่ก็ช่วยให้นอนหลับเย็น

สบาย - อย่างน้อยก็สำหรับฟลอยด์ละนะ คุณสนมะ”

ทิมสนใจ และถึงแม้ว่าเครื่องปรับอากาศจะไม่ได้ช่วยให้เย็นขนาดนั้น แต่เตียงนอนก็นุ่ม ห้องนั่งเล่นอบอุ่นสบาย ฝักบัวไม่มีน้ำหยด ห้องครัวไม่มีอะไรนอกจากไมโครเวฟกับเตาไฟฟ้า แต่ส่วนมากเขาก็กินที่ครัวคุณเบฟอยู่แล้ว เพราะนั่นจึงไม่เป็นปัญหา แถมค่าเช่าก็ถูกแสนถูก คือเจ็ดสิบเหรียญต่อสัปดาห์เอง จอร์จบรรยายภาพแม่ตัวเองไว้ว่าเหมือนนางยักษ์ แต่ความจริงแล้วมิสซิสเบฟก็ต๊อตเป็นคุณป้าใจดีที่สำเนียงเหน่อแบบชาวใต้หนักมากจนเขาเข้าใจสิ่งที่เธอพูดเพียงครึ่งเดียว บางทีเธอก็มีขนมปังข้าวโพดหรือเค้กชิ้นหนึ่งท่อกะด่าขไซ่ทิ้งไว้หน้าประตูห้องเขาด้วย เหมือนมีเอลฟ์ประจำบ้านคอยช่วยดูแลเลย

นอร์เบิร์ต ฮอลลิสเตอร์ เจ้าของโรงแรมหน้าเหมือนหนูคนนั้นพูดถูกเรื่องโกดังและคลังเก็บสินค้าดูเพรย์ คือพวกเขาขาดคนงานตลอดชาติและจ้างคนอยู่เสมอ ทิมเดว่าสถานที่เหล่านี้ที่ต้องใช้แรงงานหนักและค่าตอบแทนต่อชั่วโมงก็ต่ำสุดเท่าที่กฎหมายอนุญาต (เซาท์แคโรไลนากำหนดไว้ที่เจ็ดจุดสองห้าดอลลาร์ต่อชั่วโมง) ย่อมมีอัตราการเข้าออกจากงานสูงเป็นธรรมดา เขาไปพบหัวหน้าคนงานชื่อวัล จาร์เรตต์ ผู้ยื่นดีมอบงานให้เขาทำสามชั่วโมงต่อวัน เริ่มตั้งแต่แปดโมงเช้า ซึ่งทำให้ทิมมีเวลาอาบน้ำแต่งตัวและกินอาหารหลังจากออกเวรยามวิกาล ดังนั้นนอกจากงานที่ต้องทำในตอนกลางคืนแล้ว เขาก็ได้พบว่าตัวเองทำงานยกขึ้นและยกลงอีกครั้ง

วิถีโลก เขาบอกตัวเอง วิถีโลก ตอนนี้เป็นแบบนี้ไปก่อน

11

เมื่อทิม เจมีสัน ใช้เวลาในเมืองเล็ก ๆ ทางตอนใต้ทางขึ้น เขาก็เริ่มทำกิจวัตรได้อย่างราบรื่นลงตัว เขาไม่ได้ตั้งใจจะอยู่ดูเพรย์ไปตลอดชีวิต แต่ก็เห็นภาพตัวเองยังวนเวียนอยู่แถวนี้ในวันคริสต์มาส (อาจจะประดับต้นคริสต์มาสปลอมต้นเล็ก ๆ ไว้ในพาร์ตเมนต์เล็ก ๆ เหนือโรงรถด้วย) หรือไม่แน่อาจอยู่จนถึงฤดูร้อนปีหน้าเลย เมืองนี้ไม่มีศูนย์กลางทางวัฒนธรรม และเขาก็เข้าใจว่าทำไมเด็ก ๆ ถึงดิ้นรนอยากหนีให้พ้นความน่าเบื่อจืดชืดของที่นี่ที่เหลือเกิน แต่ทิมคิดว่ามันคือสิ่งเลวค่า เขาแน่ใจว่าสักวันมันต้องเปลี่ยนไป แต่ตอนนี้เป็นแบบนี้

ก็ดีแล้ว

ตื่นหกโมงเย็น กินมื้อค่ำที่ร้านเบฟ บางครั้งก็กินคนเดียว บางครั้งก็กินกับเจ้าหน้าที่สักคน ลาดตระเวนทำหน้าที่ยามวิกาลหลังจากนั้นเจ็ดชั่วโมง กินมื้อเช้าที่ร้านเบฟ ขับรถยกที่โกดังและคลังเก็บสินค้าดูเพอร์จนถึงสิบเอ็ดโมงเช้า กินแซนด์วิชกับโค้กหรือชาดำเย็นเป็นมือเที่ยงใต้ร่มโกดังรถไฟ กลับบ้านมิลซิสเบอร์รี่เกิดต์ นอนถึงหกโมงเย็น ในวันหยุดบางทีเขาก็นอนสิบสองชั่วโมงรวด เขาอ่านหนังสือสองขงวัญเชิงคติความของจอห์น กริชแซม และ *มหาศึกชิงบัลลังก์* ครบชุด เขาเป็นแฟนตัวยงของทีเรียน แลนนิสเตอร์ ทิมรู้ว่ามิสเซอร์โทรทท์สันสร้างจากหนังสือของมาร์ติน แต่รู้สึกว่าจะไม่ต้องดูหรอก เพราะจินตนาการของเขามีมั่งกรมากมายนพแล้ว

ในฐานะตำรวจ เขาชินกับภาคกลางคืนของซาราโซตาซึ่งแตกต่างจากภาคกลางวันที่เป็นเมืองท่องเที่ยวสายลมแสงแดดราวกับมิสเตอร์ไฮด์ที่แตกต่างจากดอกเตอร์เจคิลล์ ภาคกลางคืนมักน่าขงแถมบางครั้งก็อันตราย และถึงแม้ว่าเขาจะยังไม่เคยต้องใช้ศัพท์สแลงแสลงใจของตำรวจ - อย่างคำว่าฆ่าตัดตอน - กับพวกที่พี่เขาจนตายหรือว่าโสเภณีถูกข้อม แต่สิบปีในกรมก็ทำให้เขาเซ็ดขยาด บางครั้งความรู้สึกเหล่านั้นติดตัวกลับมาที่บ้าน (ใช้คำว่า *บ่อยครั้ง* ดีกว่า เขาบอกตัวเองแบบนี้เวลาที่อยากจะชื้อสตั๊ดกับตัวเอง) และความรู้สึกพวกนั้นก็กลายเป็นส่วนหนึ่งที่กัดกินชีวิตแต่งงาน เขาเดาว่าความรู้สึกเหล่านั้นก็เป็นเหตุผลหนึ่งที่ทำให้เขาไม่เปิดใจอยากมีลูก สังคมมันโหดร้ายเกินไป เรื่องราวหลายอย่างพลิกผันเลวร้ายได้มากเกินไป จะเซ็ที่สนามกอล์ฟนั่นเป็นเรื่องซึ่ปะตัวไปเลย

ตอนที่ตัดสินใจทำงานยามวิกาล เขาคงไม่เชื่อว่าย่านชุมชนเมืองที่มีประชากรห้าพันสี่ร้อยคน (ส่วนมากอยู่กันตามชนบททางไกล) เช่นนี้จะมียุคกลางคืนด้วยเหมือนกัน แต่ดูเพอร์ก็มีสิ่งนั้นและทิมรู้สึกว่าเขาชอบมัน อันที่จริงผู้คนที่เขาพบเจอภาคกลางคืนคือสิ่งที่ดีที่สุดในงานของเขาเลยเชียว

มิมิลซิสบูลส์บี คนที่โบกมือทักทายเขาเกือบทุกคืนเมื่อเขาเริ่มลาดตระเวนเที่ยวแรก เธอจะนั่งอยู่บนเก้าอี้โยกหน้าชานบ้าน ขยิบโยกมันเบาๆ พลังดิมน้ำจากถ้วยซึ่งอาจจะเป็นวิสกี้ น้ำอัดลม หรือซาคาโมมายล์ก็สุดแท้ แต่บางครั้งเธอยังอยู่ที่เดิมตอนเขาย้อนกลับมาอีกครั้ง แพรงก์ พอตเตอร์ เจ้าหน้าที่ที่กินมื้อค่ำด้วยกันบางครั้งก็ร้านเบฟเล่าให้ทิมฟังว่า มิสซิสบูลส์บีเสียสามีไปเมื่อปีกลาย รถพ่วงคันใหญ่ของเวนเดลล์ บูลส์บี ไกลลงข้างทางหลวงวิสกอนซินระหว่างเกิดพายุหิมะ

“เธออายุยังไม่ถึงห้าสิบเลย แต่เวทากับแอดดีก็แต่งงานกันมานานมากแล้วเหมือนกัน” แพรงก็บอก “แต่งงานตั้งแต่ทั้งสองคนยังเลือกตั้งหรือซื้อเหล่าไม่ได้เลย เหมือนในเพลงของซัค เบอร์รี่ นะ ที่พูดถึงวัยรุ่นแต่งงานกัน ประเภทรักกันง่ายมักอยู่กันไม่ยัด แต่สองคนนี้อยู่ยัดแฮะ”

ทิมยังได้รู้จักกับกำพร้าวแอนนี่ หญิงไว้บ้านที่นอนบนฟูกอัดลมในซอยระหว่างสำนักงานนายอำเภอกับห้างพาณิชย์ดูเพอร์รี่ เธอยังมีเต็นท์เล็กๆ ตั้งอยู่ในสนามหลังโกดังรถไฟ ซึ่งถ้าวันไหนฝนตกเธอก็ไปนอนในนั้น

“ชื่อจริงเธอคือแอนนี่ เลอดูร์ช” บิล วิกโลว์ ตอบเมื่อทิมถาม บิลอายุเยอะที่สุดในบรรดาเจ้าหน้าที่ดูเพอร์รี่ เขาเป็นเจ้าหน้าที่ชั่วคราวผู้ดูแลเหมือนจะรู้จักทุกคนในเมือง “เธอนอนซอยนั้นมาหลายปีแล้ว ชอบอยู่ที่นั่นมากกว่าเต็นท์นะ”

“แล้วเวลาหนาวทำยังไงครับ” ทิมถาม

“ขึ้นไปเยอแมสซี ส่วนใหญ่รอนนี่ กิบสัน เป็นคนพาไปนะ เขาเป็นญาติกันหรือยังงั้นแหละ มีหูดของหูดคนเดียวกันมั้ง มีที่พักคนไว้บ้านอยู่ที่นั่น แอนนี่บอกว่าเธอไม่ไปอยู่หรือถ้าไม่จำเป็นจริงๆ เพราะบ้านพักนั้นมีแต่พวกคนบ้า ผมบอกเธอ โอ้โฮ กล้าพูดนะแม่คนดี”

ทิมเข้าไปตรวจดูซอยที่เก็บตัวของเธอในคืนหนึ่ง และไปแวะเยี่ยมเต็นท์อีกวันหลังเลิกงานที่โกดัง ส่วนใหญ่ไปเพราะอยากรู้อยากเห็นมากกว่า บนพื้นดินหน้าเต็นท์มีธงสามผืนปักอยู่บนเสาไม้ไผ่ ธงดาวกับแถบสีเหลืองแนวนอน ธงดาวกับแถบสีเหลืองแนวตั้ง และธงอีกแบบที่ทิมไม่รู้จัก

“ธงชาติของเกียนา” เธอบอกเมื่อเขาถาม “เจอมาจากถังขยะหลังร้านโซนีย์นะ สวยมะ”

เธอนั่งบนเก้าอี้เอนซึ่งคลุมด้วยพลาสติกใสและกำลังถักผ้าพันคอที่ดูยาวขนาดพันคอยักษ์ของจอร์จ อาร์. อาร์. มาร์ติน ได้ เธอเป็นมิตรพอสมควร ไม่แสดงท่าอย่างที่เป็นคนตำราวจราโซตาของทิมเรียกว่า “อาการวิตกจริตของคนไว้บ้าน” แต่เธอเป็นแฟนรายการพุดคุยยามดึกของวิทยุช่องดับเบิลยูเอ็มดีเค และบางทีเธอชอบพุดเลยเถิดไปถึงเรื่องแปลกๆ อย่างจานบิน การถูกสิงร่าง หรือว่าคุกกี้ตาง

คืนหนึ่งตอนที่เขาเจอเธอเอนหลังอยู่บนฟูกอัดลมในซอยและกำลังฟังวิทยุเครื่องเล็กๆ นั้น เขาถามว่าทำไมเธอถึงมาอยู่ตรงนี้ในเมื่อมีเต็นท์น่าอยู่จะตาย กำพร้าวแอนนี่ซึ่งอายุน่าจะหกสิบหรืออาจจะแปดสิบมองทิมราวกับว่าเขาเป็นคนบ้า “อยู่ตรงนี้ก็ใกล้ตำรวจดีออก คุณรู้ไหมว่ามีอะไรอยู่หลังโกดังกับ

คลั่งสินค้ำ มิสเตอร์เจ”

“ปามั่งครับ”

“ไปกับบ๊อง ไม้ล้ม ปลักโคลน แล้วก็กับดักยาวหลายไมล์ไปจนถึงจอร์เจีย มีตัวอะไรต่อมิอะไรตรงนั้นด้วย แล้วก็พวกคนชั่ว ตอนฟ้ารั่วและฉันต้องอยู่ในเต็นท์ ฉันบอกตัวเองว่าคงไม่มีอะไรปาพายุฝนออกมาหรอก แต่ก็ยังหลับไม่สนิทอยู่ดี ฉันพกมีดไว้ใกล้มีอนะ แต่ก็คงสู้กับหนูน้ำคลุ้มคลั่งที่กระโจนขึ้นมาไม่ไหวหรอก”

แอนนี่ผอมจนหนังติดกระดูก ทิมชอบเอาของกินเล็กๆ น้อยๆ จากร้านเบฟไปฝากเธอก่อนตอกบัตรเข้างานยกของขึ้นยกของลงกะสั้นๆ ที่คลั่งสินค้ำ บางทีก็เป็นถั่วต้มสักถุงหรือไม้กั้นขมปังกรอบร้านแมค บางครั้งก็เป็นคุกกี้สอดไส้หรือทาร์ตเชอร์รี่ เขาเคยให้ผักดองวิกเกิลส์หนึ่งกระปุกซึ่งเธอรับมากอดไว้แนบอกผอมแห้งและหัวเราะอย่างร่าเริง

“วิกกีส์! ฉันไม่ได้กินวิกกีส์มาตั้งแต่เฮกเตอร์เป็นนักเรียนแล้ว! ทำให้คุณถึงดีกับฉันขนาดนี้นะมิสเตอร์เจ”

“ไม่รู้สิครับ” ทิมบอก “สงสัยผมชอบคุณมั่ง แอนนี่ ขอชิมสักชิ้นได้ไหม”

เธอยื่นกระปุกออกมา “ได้สิ ยังไงคุณก็ต้องเปิดให้อยู่แล้ว มีอันเป็นโรคข้อ เจ็บมาก” เธอยื่นมือออกมาให้ดูนิ้วหึ่งงองจนดูคล้ายเศษไม้เกยฝั่ง “ฉันยังใช้เข็มถักได้นะ แต่ก็ไม่รู้ว่าจะใช้ได้อีกนานแค่ไหน”

เขาเปิดกระปุก เบ้าหน้าเล็กน้อยเมื่อได้กลิ่นน้ำส้มจุนกก็แล้วหยิบผักดองออกมาหนึ่งแท่ง มีน้ำไหลหยดลงมาซึ่งอาจจะปอร์มาลินก็ได้ เขาจำมาอย่างนั้น

“เอาคืนมา เอาคืนมา!”

เขาส่งกระปุกให้เธอและกินผักดอง “โอ้โห แอนนี่ ปากผมคงเหี่ยวไม่หายเลยเนี่ย”

เธอหัวเราะอวดฟันที่เหลือไม้กั้น “อร่อยสุดถ้ากินกับขนมปังทาเนยแล้วก็ น้ำอาร์ซีเย็นๆ หรือเบียร์ก็ได้ แต่เดี๋ยวนี้ฉันไม่ดื่มแล้ว”

“คุณถักอะไรอยู่หรือครับ ผ้าพันคอรี”

“พระผู้เป็นเจ้ามิได้มาในอารมณ์ของพระองค์เอง” แอนนี่พูด “ไปเถอะ มิสเตอร์เจ ไปทำงานได้แล้ว ระวังพวกผู้ชายในรถสีดำด้วย จอร์จ ออลแมน ในวิทยุพูดถึงคนพวกนี้ตลอด คุณรู้ใช่ไหมว่า พวกเขามาจากไหน” เธอเหล่มองเขา

แบบคนรู้จัก เธออาจจะล้อเล่น หรือไม่ใช้ สำหรับกำพร้าว้านนั้นนั้นบอกได้ยาก

คอร์เบ็ตต์ เดนตัน เป็นพลเมืองภาคกลางคืนอีกคนหนึ่งของดูเพร์รี่ เขาเป็นช่างตัดผมประจำเมือง คนพื้นที่เรียกเขาว่ามือกลอง เนื่องจากวีรกรรมสมัยวัยรุ่นที่เหมือนจะไม่มีใครรู้แน่ชัด นอกจากว่าวีรกรรมนั้นทำให้เขาถูกพักการเรียนหนึ่งเดือนจากโรงเรียนมัธยมประจำเมือง เขาคงแสบมากในวัยวัยรุ่น แต่ช่วงเวลานั้นผ่านมานานมากแล้ว ตอนนี้มีมือกลองอายุห้าสิบปลายหรือไม่กี่หกสิบต้น ตัวอ้วน หัวล้าน และเป็นโรคนอนไม่หลับ เวลานอนไม่หลับเขาจะออกมานั่งบนบันไดหน้าร้านและมองดูถนนสายหลักของดูเพร์รี่ที่แสนว่างเปล่า ว่างเปล่ายกเว้นในสายตาของทิม ทั้งสองพูดคุยทักทายกันบ้างประสาคนเคยเห็นหน้าค่าตา - อย่างเรื่องดินฟ้าอากาศ เบสบอล งานขายของแบกเข็นช่วงฤดูร้อนประจำปี แต่มีคืนหนึ่งที่เดนตันพูดบางอย่างซึ่งทำให้ทิมเปิดสติปัญญาระแวงในใจ

“รู้อะไรไหม เจมีสัน ชีวิตที่เราคิดว่าเป็นของเรานั้นไม่มีอยู่จริง มันเป็นแค่ละครเงา ตัวผมคงดีใจมากถ้าหากแสงพวกนั้นดับไปซะ ในความมืดเงาจะหายไป”

ทิมนั่งลงบนบันไดใต้กล่องไฟร้านตัดผม เกลียววนไม่สิ้นสงสัยคงหมุ่นต่อไปแม้ตอนกลางคืน เขาถอดแว่นออกเช็ดกับเสื้อแล้วสวมกลับตามเดิม “ขออนุญาตพูดจากใจเลยได้ไหมครับ”

มือกลองเดนตันจอบูทที่กับไฟแช็กซึ่งประกายไฟลุกพรึบ “ตามสบายเลย ช่วงเที่ยงคืนถึงตีสี่ ทุกคนควรจะมีสิทธิ์พูดจากใจอยู่แล้ว อย่างน้อยก็ตามความเห็นของผมนะ”

“คุณเหมือนคนเป็นโรคซึมเศร้า”

มือกลองหัวเราะ “ต้องยกให้คุณเป็นเซอร์ลือก โฮล์มส์”

“คุณควรไปพบหมอโรเปอร์นะครับ มียาที่จะช่วยให้คุณแจ่มใสขึ้นได้ ภรรยาเก่าของผมก็กิน ถึงแม้กำจัดผมออกจากชีวิตจะช่วยให้เธอแจ่มใสมากกว่า” เขายิ้มเพื่อบอกว่าเขาเล่นมุก แต่มือกลองเดนตันไม่ยิ้มตอบ เพียงแต่ลุกขึ้นยืน

“ผมรู้จักยาพวกนั้นอยู่แล้ว เจมีสัน มันเหมือนยานอนหลับหรือกัญชา หรืออาจจะเหมือนยาอีที่เด็กสมัยนี้เขาลเล่นกันเวลาออกเที่ยว หรือจะเรียกอะไรก็ 모르แหละ ยาพวกนั้นมันทำให้เราเชื่อชั่วครู่ชั่วยามว่าทุกอย่างพวกนี้เป็นเรื่องจริงว่าทุกอย่างมีความหมาย แต่มันไม่จริงและไม่มีความหมายเลย”

“ไม่เอาหน้า” ทิมเอ่ยอย่างอ่อนโยน “ไม่ใช่อย่างนั้นหรอก”

“ในความเห็นของผม มันเป็นอย่างนั้นแน่นอน” ช่างตัดผมเอ่ยแล้วเดิน

ไปยังบ้านไดซึ่นอพาร์ทเมนต์เหนือร้านตัดผม ก้าว่างของเขาเนิบช้าอืดอาด

ทิมมองตามไปโดยไม่เอื่อยอะไร เขาคิดว่ามีมือกลองเดนตันเป็นหนึ่งในพวกที่อาจจะฆ่าตัวตายในคืนฝนพรำ อาจจะฆ่าหมาที่เลี้ยงไว้ให้ตายตามไปด้วยถ้ามี เหมือนพวกฟาร์โรว์อีลิปต์สมัยโบราณ เขาคิดว่าจะต้องคุยกับนายอำเภอจอห์นเรื่องนี้ แล้วก็นึกถึงเวนต์ กัลลิกสัน ซึ่งยังไม่ใจอ่อนนัก เขาไม่อยากให้เธอหรือเจ้าหน้าที่คนไหนก็ตามคิดว่าเขากำลังสำคัญตัวเองมากไป เขาไม่ใช่เจ้าหน้าที่บังคับใช้กฎหมายอีกแล้ว เป็นแค่ยามวิกาลประจำเมือง ทางที่ดีที่สุดก็คือต้องปล่อยไป

แต่มีมือกลองเดนตันยังคงวนเวียนอยู่ในความคิดเขาไม่คลาย

12

ระหว่างตรววจยาม ในคืนหนึ่งก่อนสิ้นเดือนมิถุนายน ทิมเห็นเด็กชายสองคนเดินมุ่งหน้าทางตะวันตกไปตามถนนเมนสตรีต โดยมีเป้สะพายหลังและกล่องอาหารในมือ สองคนนี้อาจกำลังไปโรงเรียน แต่ไปตอนตีสองก็ไม่น่าใช้สรุปว่าผู้ลี้ภัยจรยามราตรีคืนนี้คือฝาแฝดบิลสัน พวกเขาโมโหพอกับแม่ที่ไม่ยอมพาไปงานเกษตรแฟร์ต้นนิงเพราะว่าผลการเรียนในสมุดพกแย่มาก

“ส่วนใหญ่เราได้อี แล้วก็ไม่ตกเลยสักวิชา” ร็อบเบิร์ต บิลสัน บอก “แล้วเราก็ได้เลื่อนชั้น แยกตรงไหนเธอ”

“ไม่ไหวเลยอะ” ร็อบแลนด์ บิลสัน โวยวาย “เราจะไปงานแฟร์แต่เช้าแล้วก็งานทำ ได้ยินว่าเขาต้องการแรงงานตลอด”

ทิมคิดว่าจะบอกเด็กชายดีใหม่ว่าคำที่ถูกคือ แรงงาน แล้วก็คิดว่านั่นไม่ใช่ประเด็น “หนุ่มน้อย ไม่อยากดับฝันพวกเธอหรอกนะ แต่พวกเธออายุเท่าไรกัน ลิบเอ็ดหรือเปล่า”

“ลิบสอง!” ทั้งคู่ประสานเสียง

“โอเค ลิบสอง พุดเบาๆหน่อย คนเขานอนกันอยู่ ไม่มีใครจ้างพวกเธอที่งานแฟร์หรอก เขาจะจับพวกเธอมัดใส่คุกของเล่นหรือกรงอะไรก็ตามที่พอทำได้แล้วก็ขังพวกเธอไว้ในนั้นจนกว่าพ่อแม่จะไปรับ ระหว่างนั้นก็จะมีคนมามุงดูพวกเธอ บางคนอาจจะโยนถั่วหรือกากหมูให้กินด้วย”

ฝาแฝดบิลสันจ้องเขาอย่างหงุดหงิด (หรืออาจจะโล่งใจ)
“เอาอย่างนี้ดีกว่า” ทิมบอก “พวกเธอกลับบ้านไปตอนนี้ละ ฉันจะเดิน
ไปส่งเพื่อคอยดูว่าพวกเธอจะไม่เปลี่ยนใจสามัคคีกัน”
“ใจสามัคคีอะไร” รอเบิร์ตถาม
“ที่ว่าฝาแฝดจะใจลือถึงกันนะสิ อย่างน้อยก็ตามตำนานพื้นบ้านนะนะ
พวกเธอออกมาทางประตูหรือหน้าต่าง”
“หน้าต่างครับ” รอแลนด์ว่า
“โอเค งั้นก็กลับไปทางเดิมละ ถ้าโชคดี พ่อกับแม่พวกเธอจะไม่มีวันรู้ว่า
พวกเธอหนีมา”

รอเบิร์ตว่า “คุณจะไม่ฟ้องพ่อกับแม่ละ”
“ไม่ฟ้องถ้าพวกเธอไม่ออกมาอีก” ทิมพูด “ไม่อย่างนั้นฉันไม่ใช่แค่ฟ้องว่า
พวกเธอทำอะไร แต่จะฟ้องด้วยว่าพวกเธอทรมานประสาทฉันตอนที่ฉันจับได้”
รอแลนด์ซ็อก “เราไม่ได้ทรมานประสาทสักหน่อย!”
“ฉันจะปั้นเรื่องเอา” ทิมว่า “ฉันปั้นเรื่องเก่ง”
เขาเดินตามคู่แฝดไปและมองรอเบิร์ต บิลสัน ประสานมือเป็นบันได
ช่วยให้รอแลนด์เข้าไปทางหน้าต่างที่เปิดไว้ จากนั้นทิมก็ประสานมือช่วย
รอเบิร์ตบ้าง เขาอดดูว่ามีสัญญาณไฟเตือนว่าอาจมีคนหนีออกจากบ้านสว่างขึ้น
ตรงไหนหรือเปล่า และเมื่อไม่มี จึงกลับไปลาดตระเวนต่อ

13

คืนวันศุกร์กับเสาร์ มีคนออกมาเที่ยวเตร่มากกว่าวันอื่น อย่างน้อย
ก็จนถึงเที่ยงคืนหรือตีหนึ่ง ส่วนใหญ่เป็นคู่รักที่จับกัน หลังจากนั้นก็จะในช่วง
บุกของสิ่งที่นายอำเภอจอห์นเรียกว่าจรวดภาคพื้นดิน ซึ่งก็คือเหล่าวัยรุ่นผู้ชาย
ในรถบรรทุกหรือรถยนต์แต่งเครื่องที่จะซึ่งไปตามถนนสายหลักโล่ง ๆ ของ
ดูเปรย์ด้วยความเร็วหกสิบหรือเจ็ดสิบไมล์ต่อชั่วโมง โดยระหว่างเบียดคู่คู้กันไป
ก็จะปลุกชาวบ้านชาวช่องด้วยเสียงแสดแสบแก้วหูจากท่อหม้อพักลูกบวบของ
พวกเขา บางครั้งเจ้าหน้าที่หรือหน่วยลาดตระเวนส่วนกลางจะไล่จับมาเขียนใบสั่ง
(หรือจำคุกถ้าเป่าแล้วเกินจุด 09) แต่ขนาดมีเจ้าหน้าที่ดูเปรย์ออกปฏิบัติงานถึง

สิ้นในช่วงคืนสุดสัปดาห์ การจับกุมก็ยังมึนน้อยมาก เพราะส่วนใหญ่จะหนีกันทัน
ทิมไปหากำพร้าแอนนี่ เขาเจอเธอนั่งถักกรองเท้าตะตะอยู่หน้าเต็นท์ เธอ
จะเป็นโรคไขข้อหรือก็ไม่รู้ แต่นิ้วเธอขยับไฟแลบ เขาถามว่าเธออยากได้
เงินยี่สิบดอลลาร์ไหม แอนนี่บอกว่ามีเงินไว้อุ่นใจกว่าอยู่แล้ว แต่ขอดูก่อนว่า
งานอะไร เขาบอกเธอไปแล้วเธอก็หัวเราะก๊าก

“เต็มใจมากจ๊ะ มิสเตอร์เจ ขอวิกเกิลส์สองกระปุกก็พอ”

แอนนี่ ผู้ดูจะถือคติประจำใจว่า “เล็ก ๆ ไม่ใหญ่ ๆ ทำ” ทำธงผ้าสูง
สามสิบฟุตกว้างเจ็ดฟุตให้เขาผืนหนึ่ง ทิมติดมันไว้กับซักรอกเหล็กที่เขาทำเอง
โดยเชื่อมกับท่อประปาที่ซื้อจากร้านโพรมีจำหน่ายเครื่องยนต์เล็กและบริการ
หลังจากอธิบายให้นายอำเภอจอห์นฟังว่าเขาอยากทำอะไรและได้รับอนุญาตให้
ลองดู ทิมกับแท็ก ฟาราเดย์ ก็แขวนเหล็กม้วนบนเส้นลวดเหนือแยกสามแพร่ง
บนถนนเมนสตรีต โดยยึดเส้นลวดกับหน้าตึกร้านยาโอเบิร์กข้างหนึ่งและยึดอีกข้าง
ไว้กับโรงหนังปิดกิจการ

ในคืนวันศุกร์และวันเสาร์ช่วงที่บาร์ปิด ทิมจะตั้งเชือกเพื่อกางธงออกมา
เหมือนกับม่านบังแดด ด้านหนึ่งแอนนี่ทำภาพกล้องถ่ายรูปยิงแฟลชแบบโบราณ
เอาไว้ พร้อมกับข้อความว่า **ซบซ้า ๆ ไอ้หน่าง! เราถ่ายรูปรทะเลเบียนรถพวกแก
อยู่!**

พวกเขาไม่ทำอะไรแบบนั้นอยู่แล้ว (ถึงแม้ทิมจะจดเลขทะเบียนอยู่ข้าง
ถ้ำมองทัน) แต่แบนเนอร์ของแอนนี่เหมือนจะได้ผลจริง ๆ ไม่ได้สมบูรณ์
ร้อยเปอร์เซ็นต์หรอก แต่ชีวิตคนเรามีอะไรสมบูรณ์ร้อยเปอร์เซ็นต์บ้างล่ะ

ต้นเดือนกรกฎาคม นายอำเภอจอห์นเรียกให้ทิมมาหาที่ห้องทำงาน ทิม
ถามว่าเกิดปัญหาอะไรขึ้นหรือเปล่า

“ตรงข้ามเลย” นายอำเภอจอห์นบอก “คุณทำงานดีนะ ผมว่าแผ่นป้าย
นั้นมันบ้าบอบมาก แต่ก็ต้องยอมรับว่าผมคิดผิด ส่วนคุณคิดถูก ไม่มีรถซึ่ง
ป่วนเมืองตอนดึกกวนใจผมอีกแล้ว แอ้มไม่มีชาวบ้านร้องเรียนว่าเราซี้เกียจ
ไม่ยอมแก้ปัญหานี้อีกต่างหาก บอกไว้ทีเดียวว่าชาวบ้านพวกนี้ก็คนกลุ่มเดียวกับที่
ลงมติให้ขึ้นเงินเดือนเจ้าหน้าที่ผู้บังคับใช้กฎหมายทุกปีละนะ ที่ผมรำคาญคือ
เราต้องมาเสียเวลาเก็บกวาดเวลาพวกตินผีซึ่งอัดตันไม้หรือเสาโทรศัพท์ พวกตาย
ก็ตายไป แต่พวกไม่ตายแล้วไม่เหมือนเดิมเพราะออกมาลั่นลาบ้าบอบแค่คืนเดียว
นี่สิ...บางทีผมคิดว่าพวกนี้แยกว่าอีก แต่เดือนมิถุนายนี่ถือว่าโอเคเลย ยิ่งกว่า
โอเคเสียอีก อาจเป็นเรื่องบังเอิญแค่เดือนนี้เดือนเดียวก็ได้ แต่ผมว่าไม่น่าใช่ซะ

ผมว่าเพราะป้ายนั้นแหละ คุณบอกแอนนี่ด้วยว่าเธออาจจะช่วยชีวิตใครหลายคนจากป้ายนั้น และถ้าคืนไหนอากาศหนาวจะเข้ามานอนในคุกหลังสถานีก็ได้”

“ผมจะบอกให้ครับ” ทิมบอก “ขอแค่คุณมีวิกเกิลส์ทันไว้ เธอจะมาบ่อยเลยละ”

นายอำเภอจอห์นเอนหลังพิง เก้าอี้ครวญออกแอดยิ่งกว่าเคย “ตอนที่ผมบอกว่าคุณสมบัติของคุณดีเกินหน้าที่ยามวิกาลนั้น ผมประเมินต่ำไปเยอะมากเลยนะ ตอนคุณย้ายไปนิวยอร์กเราคงคิดถึงคุณมากแน่ๆ”

“ผมยังไม่รีบครับ” ทิมบอก

14

กิจการเดียวในเมือง ที่เปิดยี่สิบสี่ชั่วโมงคือร้านสะดวกซื้อโซเนียที่อยู่หน้านิคมคลังสินค้า นอกจากเบียร์ น้ำอัดลม และมันฝรั่งทอดแล้ว ร้านโซเนียยังขายน้ำมันยี่ห้อบ้านๆ อย่างโซเนียจูซด้วย สองพี่น้องหนุ่มหล่อชาวโซมาเลีย แอบซิมิลกับยูทาล โดบิรา ผลัดเวรกันเข้ากะกลางคืนตั้งแต่เที่ยงคืนถึงแปดโมงเช้า คืนหนึ่งกลางเดือนกรกฎาคมที่ร้อนตับแตก ขณะที่ทิมขีดชอล์กและเคาะประตูระหว่างมุ่งหน้าทิศตะวันตกไปทางสุดถนนเมน เขาได้ยินเสียงบั้งดังมาจากบริเวณร้านโซเนีย ตามมาด้วยเสียงร้องตะโกนด้วยความเจ็บปวดหรือโกรธเกรี้ยวสักอย่าง แล้วก็เสียงกระจกแตก

ทิมออกวิ่งทันที นาฬิกาจับเวลาแกว่งกระทบหน้าขา มือควานหาพานท้ายปืนโดยสัญชาตญาณ แต่มันไม่ได้อยู่ตรงนั้นอีกต่อไป เขาเห็นรถคันหนึ่งจอดอยู่ที่ปั๊ม และขณะพุ่งตรงไปทางร้านสะดวกซื้อ วัยรุ่นชายสองคนก็พรวดพรวดออกมา คนหนึ่งหอบบางอย่างเต็มมือซึ่งอาจจะเป็นเงินสด ทิมทรุดเขาลงข้างหนึ่งพลางมองสองคนนั้นขึ้นรถและขับบึ่งออกไป ล้ออย่างส่งกลุ่มควันสีฟ้าที่เกิดจากน้ำมันและคราบมันบนพื้นยางมะตอย

เขาหยิบวิทยุสื่อสารจากเข็มขัด “สถานี นี่ทิม มีใครอยู่บ้าง ตอบกลับด้วย”

คนทางนั้นคือเวนดี้ กัลลิกสัน ซึ่งเสียงงัวเงียและฝันคุด “ต้องการอะไรเธอ ทิม”

“เกิดเหตุสองจุดสิบเอ็ด⁴ที่ร้านไซเนีย มีการยิงด้วยอาวุธปืน”

เธอตื่นทันที “พระเจ้า โจรปล้นเธอ คุณจะรีบไป-”

“ไม่ต้อง ฟังผมนะ คนร้ายสองคน เป็นชาย ผิวขาว อายุสิบกว่าหรือยี่สิบ รถเก๋งคันเล็ก อาจจะเป็นเชฟวีครูซ ระบุสีไม่ได้เพราะอยู่ใต้แสงไฟนีออน บัมน้ำมัน แต่เป็นรุ่นใหม่ ทะเบียนนอร์ทแคโรไลนา ขึ้นต้นด้วยดับเบิลยูทีบี-9 แต่ไม่เห็นสามตัวท้าย แจ็งใครก็ตามที่ลาดตระเวนอยู่กับตำรวจรัฐก่อนที่คุณจะทำอะไรอย่างอื่น!”

“นี่มัน-”

เขาตัดสาย เหน็บวิทยุสื่อสารกลับเข้าช่องแล้ววิ่งรี่ไปยังร้านไซเนีย กระจกเคาน์เตอร์ด้านหน้าแตกยับ ส่วนลิ้นชักเก็บเงินเปิดอ้า ฟ็องโดบีราคนหนึ่งนอนตะแคงจมกองเลือดที่เอ่อนองเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ เขาหายใจหอบ แต่ละเสียงที่สุดลมจบท้ายด้วยเสียงหวีดเบาๆ ทิมคุกเข่าลงข้างเขา “ต้องพลิกคุณนอนหงายนะครับ มิสเตอร์โดบีรา”

“อย่างนะ...เจ็บ”

ทิมรู้ว่าต้องเจ็บแน่ แต่เขาต้องดูแล กระสุนปืนยิงเข้ามาด้านบนขวาของเสื้อกันเปื้อนร้านไซเนียสีฟ้าที่โดบีราใส่ ตอนนั้นมันกลายเป็นสีม่วงชุ่มเลือด เลือดยังคงไหลออกจากปากแผล เปียกไปถึงเคราพะ เมื่อเขาเอื้อมพ่นละอองเลือดหยดเล็ก ๆ ใส่หน้ากับแว่นของทิม

ทิมหยิบวิทยุสื่อสารอีกครั้งและโล่งใจที่กลลิกสันยังประจำอยู่ตรงนั้น “ต้องการรถพยาบาล เวนดี ด่วนที่สุดจากตึกนี้ ฟ็องโดบีราคนหนึ่งถูกยิง ดูเหมือนกระสุนจะตัดเข้าปอด”

เธอรับทราบและเริ่มถามคำถาม ทิมตัดสายอีกครั้งและวางวิทยุสื่อสารลงบนพื้น ก่อนจะถอดเสื้อยืดที่สวมอยู่ เอากดอุดรูบนหน้าอกโดบีรา “ถือไว้แบบนี้ได้ไหม มิสเตอร์โดบีรา”

“หายใจ...ไม่ออก”

“ผมเข้าใจ ถือไว้ก่อนนะ มันช่วยได้”

โดบีรากดเสื้อยืดที่ม้วนเป็นก้อนเข้ากับอก ทิมคิดว่าเขาคงถือไว้ไม่ได้นาน และก็คงคาดหวังไม่ได้ว่ารถพยาบาลจะมาภายในยี่สิบนาทีเป็นอย่างต่ำ แม้ว่าแค่นั้นก็นับเป็นปาฏิหาริย์แล้ว

⁴ 211 (two - eleven) เป็นรหัสที่ใช้กันในหมู่ตำรวจสำหรับเหตุจี้ปล้น

ร้านสะดวกซื้อในปั๊มมีขนมขบเคี้ยวสารพัด แต่มีอุปกรณ์ปฐมพยาบาล จำกัดจำเขี่ย ยิงดีมีวาสนา ลิน ทิมหยิบวาสนากระปุกหนึ่งกับผ้าอ้อมซักก็ลีหนึ่งห่อ จากช่องถัดไป เขาฉีกห่อพลังวิ่งกลับไปหาชายที่นอนบนพื้น ทิมหยิบเสื้อยืด ที่ตอนนี้เปียกชุ่มเลือดออกและค่อยถอด ๆ ผ่ากันเป็นอนีสี่ห้าที่ชุ่มเลือดพอกัน ก่อนลงมือปลดกระดุมเสื้อเชิ้ตที่โดบีราสวมอยู่ข้างใน

“อย่า อย่า อย่า” โดบีราคราง “เจ็บ อย่าจับนะ ขอร้อง”

“ต้องทำ” ทิมได้ยินเสียงเครื่องยนต์แล่นเข้ามา โฟกะพริบสีฟ้าเริ่มส่อง วูบวบบนบนเคาะกระจกแตก เขาไม่ได้หันไปมอง “อดทนไว้นะ มิสเตอร์โดบีรา”

เขาควักก้อนวาสนาจากกระปุกมาโปะลงบนแผล โดบีราร้องโหยหวน เจ็บปวดแล้วมองทิมตาโต “หายใจ... ดีขึ้นนิดหนึ่ง”

“อุตุไว้ก่อนชั่วคราว แต่ถ้าคุณหายใจสะดวกขึ้นแสดงว่าปอดไม่ได้เสียหาย” อย่างน้อยก็ไม่หมด ทิมคิด

นายอำเภอจอห์นเข้ามาข้างในและคุกเข่าลงข้างทิม เขาสวมเสื้อชุดนอน ขนาดใหญ่เท่าใบเรือหลักทับด้วยกางเกงเครื่องแบบ ผมเผ้ากระเซิง

“คุณมาถึงเร็วมาก” ทิมบอก

“ผมตื่นอยู่พอดี นอนไม่หลับนะ ทำแซนด์วิชกินอยู่ตอนเวนต์ิโรมา คุณคือพยาบาลหรือแอบซิมิลนะครับ”

“แอบซิมิลครับ” เขายังหายใจพีดพาด แต่เสียงพูดชัดเจนนขึ้น ทิมหยิบ ผ้าอ้อมสำเร็จรูปที่ยังพับอยู่ขึ้นมากดเข้ากับแผล “โอ้ย เจ็บ”

“กระสุนตัดผ่านหรือฝังใน” นายอำเภอจอห์นถาม

“ไม่ทราบครับ ผมไม่อยากจะพลิกตัวเขามาดูอีก เขาอาการค่อนข้างคงที่แล้ว เรารอรถพยาบาลดีกว่า”

วิทยุสื่อสารของทิมดังโครกคราก นายอำเภอจอห์นบรรจงคิบบันขึ้นมาจากกองกระจกแตก เวนตินั้นเอง “ทิม? บิล วิกิลัว เจอชายสองคนนั้นบน ถนนดีปเมโด้และเปิดสัญญาณจับกุม”

“นี่จอห์นนะ เวนดี บอกบิลให้ระวังตัวด้วย พวกนั้นมีอาวุธ”

“มีหรือเปล่าไม่รู้ แต่โดนจับแล้วละ” ก่อนหน้านั้นเธออาจวังง แต่ตอนนี้ เวนดีตื่นเต็มที่และพูดจาดูภูมิใจ “พวกเขาพยายามทิ้งรถหนี คนหนึ่งแซนหัก อีกคนถูกใส่กุญแจมือคล้องไว้กับกันชนหน้ารถบิล ตำรวจรัฐกำลังมาละ บอกทิม ด้วยล่ะว่าเขาพูดถูกเรื่องครุซ โดบีราเป็นยังไงบ้างละ”

“เขาไม่เป็นไรหรอก” นายอำเภอจอห์นว่า ทิมไม่แน่ใจนัก แต่เขาเข้าใจว่า

นายอำเภอกำลังพูดกับคนเจ็บเช่นเดียวกับเจ้าหน้าที่กัลลิกสัน

“ผมให้เงินในเก๊ะมันไปแล้ว” โดบีราเอ่ย “มันบอกให้เราเอาเงินให้” ถึงขนาดนั้นเขายังพูดเหมือนเสียดาย เสียดายมาก

“ทำถูกแล้วครับ” ทิมบอก

“แต่คนที่ถือปืนก็ยังมีผม ส่วนอีกคนทูปเคาน์เตอร์ แล้วเอา...” เขาไอต่อ

“ซูว์ อย่าเพิ่งเลย” นายอำเภอจอร์ห์นว่า

“เอาลอตเตอรี่ไป” แอบซิมิล โดบีรา พูด “ลอตเตอรี่แบบที่เราชุดเลขนะครับ น่าจะตามกลับมาได้ ถ้ายังไม่ซื้อ ก็ยังถือเป็นสมบัติของ...” เขาไอเสียดอ้น “ของรัฐเซาท์แคโรไลนา”

นายอำเภอจอร์ห์นบอก “หยุดพูดก่อนเถอะ มีสเตอร์โดบีรา เลิกท้วงเรื่องห่วยชุดอะไรนั่นก่อนแล้วออกมาแรงไว้”

มีสเตอร์โดบีราหลับตา

ทดลองอ่าน
15

วันที่ต่อมา ระหว่างที่ทิมกินมื้อเที่ยงบนลานระเบียบงโกตังรถไฟ นายอำเภอจอร์ห์นก็ขับรถส่วนตัวเข้ามาจอด เขาเดินขึ้นบันไดและมองเก้าอี้ห้อยยานอีกตัวที่ว่างอยู่ “มันจะรับน้ำหนักผมไหวไหมนะ”

“มีทางเดียวที่จะพิสูจน์ได้ครับ” ทิมบอก

นายอำเภอจอร์ห์นค่อยๆ หย่อนตัวนั่ง “โรงพยาบาลบอกว่าโดบีราอาการปลอดภัย ยุทาล - น้องชายเขาเนะ - บอกว่าเคยเห็นไอ้สวะสองตัวนั้นมาครั้งสองครั้งแล้ว”

“มาดูลาดเลา” ทิมว่า

“ไม่ผิด ผมให้แท็ก ฟาราเดย์ ไปสอบปากคำสองพี่น้องแล้ว แท็กเป็นมือดีที่สุดของผม ซึ่งผมคงไม่ต้องบอกคุณหรอก”

“กิบสันกับเบอร์เก็ตต์ก็ไม่เลวนะครับ”

นายอำเภอจอร์ห์นถอนหายใจ “ก็จริง แต่สองคนนั้นคงลงมือหรือตัดสินใจไม่เร็วเท่าคุณเมื่อคืนหรอก ส่วนยายเวนดี้คงได้แต่ยืนจ้องตาแตก ถ้าเกิดว่าไม่เป็นลมล้มตึงไปซะก่อน”

“เธอทำหน้าที่รับแจ้งความได้ดีนะครับ” ทิมบอก “ช่วยได้เยอะมาก อันนี้
ความเห็นของผม”

“อือฮี้ - อือฮี้ งานเสมียนถือว่าขั้นหนึ่ง - ปีที่แล้วจัดเอกสารให้เราใหม่หมด
แถมใส่ข้อมูลลงแฟลชไดรฟ์ให้ด้วย - แต่งานสนามเธอแทบไร้ประโยชน์ แต่เธอ
ชอบเป็นส่วนหนึ่งของทีมนะ แล้ว คุณอยากมาเป็นส่วนหนึ่งของทีมเราไหม ทิม”

“ผมนี่ว่าคุณไม่มีเงินจ้างตำรวจเพิ่มแล้วเสียอีก พวกคุณเคยได้ขึ้น
เงินเดือนกันบ้างไหมครับ”

“ก็ไม่ได้ขึ้นอย่างที่หวังไว้หรอก แต่บิล วิกโลว์ จะเกษียณตอนสิ้นปีนี้
ผมคิดว่าคุณกับเขาอาจสลับหน้าที่กันได้ ให้เขาเดินเคาะประตู ส่วนคุณกลับมา
สวมเครื่องแบบพกอาวุธ ผมถามบิลแล้ว เขาบอกว่างานยามวิกาลก็เหมาะกับเขา
ดี อย่างน้อยก็ชั่วคราวหนึ่ง”

“ผมขอคิดดูก่อนนะครับ”

“ได้อยู่แล้ว” นายอำเภอจอร์นลุกขึ้นยืน “อีกตั้งห้าเดือนกว่าจะสิ้นปี
แต่เราจะยินดีมากถ้าได้คุณมาร่วมงาน”

“นับรวมเจ้าหน้าที่กิลลิกันด้วยหรือเปล่าครับ”

นายอำเภอจอร์นยิ้มกว้าง “เอาชนะใจเวन्दินะยาก แต่เมื่อคืนคุณทำเต็ม
ไปไกลแล้ว”

“จริงหรือครับ แล้วถ้าผมชวนเธอไปกินมื้อค่ำ คุณคิดว่าเธอจะว่ายไง”

“ผมว่าเธอคงตกลงนะ ถ้าร้านที่คุณคิดจะพาเธอไปไม่ใช่ร้านเบฟ สาวสวย
ระดับเธออย่างน้อย ๆ ก็ต้องราวन्दอับในตันนิง หรือไม่ก็ร้านอาหารเม็กซิกัน
ในฮาร์ดีวิลล์”

“ขอบคุณสำหรับคำแนะนำครับ”

“ไม่มีปัญหา เอาเรื่องงานไปคิดด้วยก็แล้วกัน”

“ได้ครับ”

เขาคิดจริงๆ และก็ยังคงคิดอยู่ตอนที่เรื่องเลวร้ายทรกแตกเกิดขึ้นในคืน
อันร้อนระอุของฤดูร้อนหลังจากนั้น